

Referat wicepremiera
Pierwuchina

wyłoszony na
uroczystym posiedzeniu
Rady Delegatów
Ludu Pracującego
w XXXV rocznicę
Wielkiej Październikowej
Rewolucji Socjalistycznej
podajemy na str. 2, 3 i 4

Nowy Świat

WIELKOPOLSKI

Rok VIII Wyd. AB

Poznań, niedziela/poniedziałek 9/10 XI 1952 r.

Nr 270 [2703]

Defilada wojskowa w Moskwie

w dniu XXXV rocznicy
Wielkiej Socjalistycznej
Rewolucji Październikowej

MOSKWA (PAP)

Na Placu Czerwonym w Moskwie odbyła się 7 listopada defilada oddziałów garnizonu moskiewskiego.

Plac Czerwony jest wspaniale udekorowany. Na gmachu wznoszącym się naprzeciwko Mauzoleum Włodzimierza Lenina widnieją olbrzymie portrety założycieli partii komunistycznej i wodzów narodu radzieckiego Włodzimierza Lenina i Józefa Stalina oraz herb Związku Radzieckiego i herby 16 republik związkowych.

Tysiące gości zajmują trybuny wznoszące się wzdłuż murów Kremla. Na uroczystości obecni są przewodnicy pracy przemysłu i rolnictwa, uczeni, pisarze i artyści, deputowani do Rad Najwyższych ZSRR i RFSSR oraz ministrowie. Wśród gości zajmują miejsca członkowie licznych delegacji zagranicznych przybyłych z Polski, Czechosłowacji, Węgier, Bułgarii, Rumunii, Albanii, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Chin Ludowych, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, Mongolskiej Republiki Ludowej oraz z Francji, Anglii, Włoch, Austrii, Finlandii, Ceylonu, Nowej Zelandii, Burmy, Australii i innych krajów. Obecni są także członkowie korpusu dyplomatycznego i attachés wojskowych.

Na kilka minut przed rozpoczęciem defilady na trybunę wchodzi Józef Stalin w towarzystwie swych najbliższych współpracowników. Wszyscy obecni na Placu Czerwonym witają wielkiego wodza entuzjastyczną owacją.

Defiladę wojskową odebrał marszałek Związku Radzieckiego Timoszenko, który złożył żołnierzom i oficerom oraz wszystkim obecnym na uroczystości życzenia z okazji Święta Rewolucji, a następnie wygłosił przemówienie, w którym oświadczył m. in.:

— Towarzysze, Żołnierze i Marynarze! Towarzysze oficerowie, generałowie i admirałowie! Radzieccy ludzie pracy i drodzy goście zza granicy! W imieniu rządu radzieckiego i Komitetu Centralnego KPZR pozdrawiam Was i składam życzenia z okazji XXXV rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

Z każdym rokiem ujawnia się coraz wymowniej wielka doniosłość Rewolucji Październikowej, która zapoczątkowała za-

sadniczy zwrot w historii ludzkości — przejście od starego świata kapitalistycznego do nowego świata socjalistycznego.

Wyzwolona spod jarzma obywateli i kapitalistów oraz z obcej niewoli, nasza ojczyzna w ciągu lat władzy radzieckiej przeżyła pełną chwałę drogi walki i zwycięstw.

Pod sztandarem nieśmiertelnego Lenina i pod genialnym przewodnictwem Wielkiego Stalina naród nasz zlikwidował odwieczne zacofanie swego kraju i stworzył wielonarodowe państwo radzieckie, które wytrzymało wszystkie próby, a ze szczególnością dowiodło swej potęgi w wielkiej wojnie narodowej.

Epokowym wydarzeniem był XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Prace Zjazdu stały się najbardziej wymownym wyrazem nierozwalnej jedności i spójności szeregów naszej partii komunistycznej, wyrazem jej gorącej miłości i bezgranicznej wierności dla wielkiego wodza i nauczyciela — towarzysza Stalina.

Związek Radziecki broni stanowczo i konsekwentnie pokój i współpracę między wszystkimi narodami. Państwo radzieckie prowadzi walkę o pokój wraz z innymi milującymi pokój państwami demokratycznymi — Chińską Republiką Ludową, krajami demokracji ludowej i Niemiecką Republiką Demokratyczną.

Radziecka polityka pokoju cieszy się zaufaniem, sympatią i poparciem, nie tylko ze strony budujących socjalizm krajów demokracji ludowej, lecz także ze strony wszystkich postępowych i uczciwych ludzi całego świata. Prawda jest, że podżegacze wojny marzą o nowej wojnie światowej i przygotowują tę wojnę, że wzmagają wysięg zbrojny i prowadzą trzeci rok z rzędu barbarzyńską wojnę przeciwko narodowi koreańskiemu oraz usiłują podjudzić szereg państw przeciwko Związkowi Radzieckiemu. Jednakże podżegacze wojny powinni wiedzieć, że narody świata nie chcą wojny, że nasze państwo jest dziś silniejsze, niż kiedykolwiek i że zdolne jest odpowiedzieć na cios agresorów drugiego ciosem. Na straży pokoju i bezpieczeństwa naszej ojczyzny stoją waleczne siły zbrojne Związku Radzieckiego, wyposażone we wszystko, co jest konieczne do rozgromienia agresorów, którzy by się zbyt długo zagalowali.

Niech żyje XXXV rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej!

Niech żyje bohaterki i naród radziecki i jego waleczne siły zbrojne!

Niech żyje rząd radziecki! Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego — partia Lenina - Stalina, promotor i organizator wszystkich naszych zwycięstw!

Niech żyje pokój między narodami, precz z podżegaczami wojennymi!

Chwała naszemu wodzowi i nauczycielowi, ukochanemu Stalinowi!

Przy dźwiękach hymnu Związku Radzieckiego i akompaniamentu artylerzystów salw honorowych rozpoczęła się defilada wojskowa.

Pierwsi przemarszerowali słuchacze akademii wojskowej im. Frunzego, a za nimi słuchacze innych wyższych uczelni wojskowych — artylerzysty, czołgści, lotnicy i marynarze.

W szeregach szeregi przeddefilowali uczniowie najstarszej radzieckiej szkoły oficerskiej im. Rady Najwyższej RFSSR i oddziały słynnej tamajskiej dywizji gwardyjskiej, liczącej w swych szeregach 33 żołnierzy i oficerów, którym za odwagę na polu walki przyznano zaszczytne tytuły Bohaterów Związku Radzieckiego.

Przez Plac Czerwony przeciągały kolejno oddziały zmotywowanej piechoty i artylerii, oddziały artylerii przeciwlotniczej i przeciwpancernej, ciężkie działa i haubice oraz miotacze min — tzw. „katusze”. Defiladę zamyka dywizja pancerna.

Uczestnicy uroczystości witali gorąco oddziały wojsk radzieckich, stojących na straży pokoju i bezpieczeństwa wielkiego Kraju Rad. Po zakończeniu defilady odbyła się wielka manifestacja ludności pracującej Moskwy.

Zwycięski kraj socjalizmu przewodni narodom świata w walce o pokój i postęp

Uroczyste posiedzenie Rady Moskiewskiej
z okazji XXXV rocznicy Rewolucji Październikowej

MOSKWA (PAP)

Kraj Rad obchodzi radośnie 35 rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Moskwa jest odświętnie udekorowana. Wieczorem ulice miasta toną w powodzi światła.

W dniu 6 listopada wieczorem do gmachu Wielkiego Teatru ZSRR na uroczyste posiedzenie Rady Moskiewskiej przybyli liczni mieszkańcy stolicy — robotnicy moskiewskich zakładów przemysłowych, wybitni uczeni, literaci i artyści, przedstawiciele organizacji partyjnych i apolitycznych, członkowie rządu oraz deputowani do Rady Najwyższej ZSRR i do Rady

Najwyższej RFSSR. Na posiedzeniu obecni byli również członkowie zagranicznych delegacji robotniczych, przybyli do Moskwy na uroczystości z okazji 35 rocznicy Rewolucji Październikowej.

Olbrzymia sala Wielkiego Teatru jest wspaniale oświetlona. Nad sceną widnieje transparent z napisem: „Niech żyje wódz narodu radzieckiego, Wielki Stalin”.

W głębi sali, na tle sztandarów, umieszczono portrety wielkich geniuszów ludzkości Włodzimierza Lenina i Józefa Stalina, przystrojone girlandami z żywych kwiatów. Pod portretami widnieją słowa: „Niech żyje 35 rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej”, a z obu stron portretów pamiętne daty: „1917—1952”.

O godzinie 7 wieczorem witali hucznymi, długo nie milknącymi oklaskami, w prezydium zajmuje miejsce Józef Stalin wraz ze swoimi najbliższymi współpracownikami.

Wszyscy obecni powstają z miejsc. Brzmia okrzyki: „Chwała Stalinowi!”, „Niech żyje Stalin!”.

Uroczyste posiedzenie zabrał przewodniczący Rady Moskiewskiej Michał Jasnów. Referat na temat 35 rocznicy Rewolucji wygłosił zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR — Michał Pierwuchin. (Przemówienie zamieszczamy na str. 2 i następnych). Referat był wielokrotnie przerywany oklaskami.

Ostatnie słowa referenta, który wznosił okrzyki na cześć potężnego Związku Radzieckiego — trwałej ostoji pokoju, demokracji i socjalizmu, na cześć Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i na cześć Józefa Sta-

lina, uczestnicy posiedzenia powitali gorącą owacją.

Posiedzenie zakończyło się odegraniem hymnu Związku Radzieckiego.

Artykuł premiera J. Cyrankiewicza na łamach „Izwestia”

MOSKWA (PAP)

Na łamach dziennika „Izwestia” ukazał się artykuł premiera Józefa Cyrankiewicza, poświęcony XXXV rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

Polska podpisała umowę handlową z Argentyną

W ostatnich dniach podpisano w Buenos Aires umowę handlową i płatniczą między Polską Rzeczypospolitą Ludową a Republiką Argentyny. Umowa ta reguluje stosunki gospodarcze między oboma krajami na lata 1952—54 i przewiduje eksport z Polski do Argentyny: węgla, tarczy, chemikali, papieru itp., a z Argentyny do Polski: skór, wełny, odpadków wełnianych, garbników i innych towarów.

W podniosłym nastroju narody całego świata obchodziły XXXV rocznicę Wielkiego Października

W niezwykle podniosłym nastroju obchodzili narody całego świata, wszyscy ludzie pokoju i postępu XXXV rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Ku potężnej i wspaniałej ojczyźnie narodów radzieckich zwracają się w dniu rocznicy Wielkiego Października serca i umysły setek milionów ludzi na całym świecie. Oto depesze z różnych krajów o obchodach rocznicy Rewolucji Październikowej:

Chiny

PEKIN (PAP)

Uroczyste obchody narodów chiński XXXV rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej.

W Pekinie odbyła się uroczysta akademii, na którą przybyli: Mao Tse-tung, Sun Czin-lin, Czu Teh, Czu En-lai i inni członkowie rządu oraz przywódcy Komunistycznej Partii Chin, stronnictw i organizacji demokratycznych, przedstawiciele chińskiej armii ludowo-wyzwoleńczej, członkowie korpusu dyplomatycznego i liczni goście.

Przemówienia poświęcone XXXV rocznicy Rewolucji Październikowej wygłosili Sun Czin-lin i Czu En-lai.

Uroczyste obchody odbyły się również w Szanghaju i wielu innych miastach chińskich. W całym kraju rozpoczął się festiwal filmów radzieckich.

NRD

BERLIN (PAP)

W Berlinie odbyło się uroczyste posiedzenie Komitetu Centralnego Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności, poświęcone XXXV rocznicy Rewolucji Październikowej. W posiedzeniu wzięły udział aktywnie partyjni organizatorzy berlińscy. Wśród drugorzędników oklasków w prezydium zajęli miejsca członkowie Biura Politycznego KC partii z Wilhelmem Pieckiem, Otto Grotemohlem i Walterem Ulbrichtem na czele. Referat, poświęcony rocznicy Rewolucji Październikowej, wygłosił Wilhelm Pieck.

Belgia

BRUKSELA (PAP)

Społeczeństwo belgijskie obchodziło uroczystie rocznicę Rewolucji Październikowej. W Brukseli i innych miastach odbyły się akademie. W całym kraju rozpoczęły się obchody mie-

Dania

KOPENHAGA (PAP)

W Kopenhadze odbyła się uroczysta akademii zorganizowana z okazji XXXV rocznicy Rewolucji Październikowej przez Duńskie Towarzystwo Współpracy ze Związkiem Radzieckim. Referat o historycznym znaczeniu Rewolucji Październikowej wygłosił deputowany do parlamentu — Alfred Ensen. Burzliwymi oklaskami przyjmowali uczestnicy akademii słowa Enseny o pokojowej polityce Związku Radzieckiego, o konieczności pogłębienia przyjaźni i współpracy między Danią a Związkiem Radzieckim.

Ponadto uroczystości z okazji XXXV rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej odbyły się we wszystkich krajach demokracji ludowej i państwach kapitalistycznych.

Przemysł włókien lękowych przekroczył zadania październikowe

ŁÓDŹ (PAP)

Jak wynika z danych Centralnego Zarządu Przemysłu Włókien Lękowych, globalny plan produkcji tego przemysłu w październiku wykonany został w 100,6 proc. dzięki realizacji zobowiązań, którymi załogi zakładów przemyśłu włókien lękowych wyrażyły czynne poparcie dla programu Frontu Narodowego i uczciły Zjazd KPZR. Przemysł ten wykonał zadania za pierwsze 10 miesięcy br. z nadwyżką, co pozwala oczekiwać, iż przy wykorzystaniu dotychczasowego dorobku w walce o plan, roczne zadania wykonane zostaną w skali całej branży przedterminowo, zgodnie z zobowiązaniami podjętymi przez załogi i kierownictwo.

Uroczysta akademii w Poznaniu

Realizując idee Wielkiej Rewolucji utrwalimy pokój i budujemy socjalizm

W dniu wczorajszym salę Opery Państwowej im. St. Moniuszki w Poznaniu wypełnili przodujący aktywiści miasta i województwa, zebrani na akademii wojewódzkiej dla uczczenia XXXV rocznicy Wielkiej Rewolucji Październikowej.

Nastroj na sali uroczysty. Z balkonów pierwszego piętra zwisają sztandary PZPR, stronnictw politycznych i organizacji społecznych.

Entuzjastycznie witano gości przybyłych w prezydium akademii czołowych ludzi naszego województwa — przedstawicieli partii, władz wojewódzkich i miejskich, Wojska Polskiego, posłów do Sejmu, przedowników pracy zawodowej i społecznej.

Tło sceny stanowi olbrzymia mapa Związku Radzieckiego, obrazująca gigantyczne przeobrażenia dokonywane przez naród radziecki budujący komunizm. Po bokach sceny widać popiersia wodzów Rewolucji — Lenina i Stalina, otoczone sztandarami, kwiatami i zieloną.

Uroczystą akademii zabrał przewodniczący Prezydium WRN mgr Włodzimierz Mi- goń.

Referat wygłosił I sekretarz KW PZPR Leon Stasiak. Zobrazował on bohaterską drogę narodu radzieckiego od Wielkiego Października aż do dnia dzisiejszego. Podsumowaniem zwycięstw ZSRR był XIX Zjazd KPZR, który wytyczył dalsze gigantyczne plany budownictwa Kraju Rad. XIX Zjazd KPZR ma również olbrzymie znaczenie dla narodu polskiego, który nadal korzystać będzie z bogatej skarbnicy doświadczeń naszego wielkiego przyjaciela i sojusznika.

Przemówienie uczestnicy akademii przerywali gorącymi okrzykami na cześć Wielkiego Kraju Rad i jego wodza Chorażego Pokoju Józefa Stalina, na cześć Prezydenta Bolesława Bieruta.

Mówca nawijał również do programu wyborczego Frontu Narodowego i stwierdził, że dnia 26 października naród polski powiedział potężne tak — Przyjaźni Polsko-Radzieckiej — tej przyjaźni, dzięki której przeksztalciliśmy się szybko z kraju słabego gospodarczo i beztalentośnie wyzyskiwanego przez obcych kapitalistów w kraj szybko uprzemysławiający się i rosnący ekonomicznie. Naród polski dumny ze swych osiągnięć pamięta, że

Związek Radziecki oznacza pokój i przyjaźń, niepodległość i dobrobyt. Rocznicę Października obchodzimy jako nasze święto, bo idee Października są naszymi ideałami, bo ludzie Października są naszymi przyjaciółmi.

Przemówienie swe mową zakończył okrzykami:

Niech żyje ukochany nasz wódz i nauczyciel Bolesław Bierut, który prowadzi nasz kraj po jasnej szczytowej drodze Wielkiego Października.

Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, która zwycięską paździenikową sztafeta wzniosła ponad całą kulę ziemską.

Niech żyje pierwszy chorąży tego sztandaru — symbol i uosobienie szczęścia całej ludzkości — genialny Józef Stalin.

Zebrani podejmując okrzyki skandując: Bierut — Stalin — Pokój. Orkiestra Opery Poznańskiej odegrała hymn radziecki i polski.

Po części oficjalnej wystawiono montaż artystyczno-literacki w wykonaniu chórow: ZASPO, Moniuszki, Haśka, zespołu tanecznego Prezydium MRN, solistów Opery Poznańskiej i artystów teatrów dramatycznych. (wjo)

Pod kierownictwem partii komunistycznej naród radziecki uczynił ze swego państwa niezwyciężoną potęgę — ostoję postępu i pokoju

Referat wicepremiera PIERWUCHINA na uroczystym posiedzeniu Moskiewskiej Rady Delegatów Ludu Pracującego
w XXXV rocznicę Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej

MOSKWA (PAP).

W czwartek, 6 listopada o godzinie 19 otwarte zostało w Moskwie w Teatrze Wielkim ZSRR uroczyste posiedzenie Moskiewskiej Rady Delegatów Ludu Pracującego wspólnie z przedstawicielami organizacji partyjnych i społecznych oraz Armii Radzieckiej poświęcone obchodowi 35 rocznicy Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej.

Referat o 35 rocznicy Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej wygłosił M. G. Pierwuchin, zastępca Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR. Poniżej podajemy tekst referatu.

TOWARZYSZE!

Minęło 35 lat od chwili, gdy pod genialnym kierownictwem największych wodzów proletariatu — Lenina i Stalina zwyciężyła w naszym kraju Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna. To epokowe wydarzenie zadecydowało o zasadniczym przebiegu w rozwoju całego współczesnego społeczeństwa. Zakończyła się era niepodzielnego panowania kapitalizmu. Rozpoczęła się epoka rewolucji proletariackich i zwycięstw socjalizmu.

Narody Związku Radzieckiego obchodzą 35 rocznicę istnienia państwa radzieckiego w warunkach wzmożonej aktywności politycznej i entuzjasmu pracy, wywołanego historycznymi uchwałami XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

XIX Zjazd wykazał całemu światu, jak niewyłącznie sukcesy osiągnął w krótkim okresie historii naród radziecki pod kierownictwem swojej partii komunistycznej. Zrzuciwszy jarzmo kapitalu, ludzie radzieccy po raz pierwszy w dziejach ludzkości zbudowali społeczeństwo socjalistyczne i wkroczyli w okres stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu. Związek Radziecki stał się niezłomną ostoją pokoju, postępu i demokracji.

XIX Zjazd partii przejdzie do historii walki narodu radzieckiego jako niezmiennie doniosły etap na wielkiej drodze budowy społeczeństwa komunistycznego w naszym kraju. Uchwały Zjazdu stanowią konkretne ucieleśnienie zwycięskiej teorii marksizmu-leninizmu, która w przeddzień Zjazdu wzbogaciła nowa klasyczna praca naszego wodza i nauczyciela — towarzysza Stalina.

W „Ekonomicznych problemach socjalizmu w ZSRR” towarzysze Stalin daje głęboką analizę wyników naszej walki i zwycięstw, analizę zasadniczych problemów współczesnej epoki i kreśli jasny program dalszego ruchu naprzód. Nowa praca marksistowska naszego wielkiego wodza i nauczyciela ma ogromne znaczenie międzynarodowe, uzbiera ideologicznie światowy ruch komunistyczny i podnosi go na nowy szczebel. Praca ta ujawnia siły napędowe epokowych zwycięstw ludzi radzieckich, pokazuje masom pracującym wszystkich krajów, w jaki sposób przeobrażiliśmy ekonomicznie kraj w duchu socjalizmu, jak osiągnęliśmy przyjaźń między klasą robotniczą a chłopstwem, jak doprowadziliśmy do przekształcenia naszej Ojczyzny w kraj bogaty i silny.

Zwycięstwo Rewolucji Październikowej, zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego w naszym kraju — wskazuje towarzysze

Stalin — stało się możliwe dzięki temu, że znalazła się w nim taka siła społeczna w postaci sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa, która pokonała opór kończących swój żywot sił społeczeństwa kapitalistycznego i dała swobodę działania obojętnie istniejącemu prawu ekonomicznemu koniecznej zgodności stosunków produkcji z charakterem sił wytwórczych.

Władza radziecka, opierając się na tym obiektywnym prawie ekonomicznym, uspołeczniała środki produkcji, uczyniła je własnością całego narodu i w ten sposób zniósła system wyzysku, stworzyła socjalistyczne formy gospodarki.

Polityka socjalistycznego uprzemysłowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa doprowadziła do tego, że w ciągu przedwojennych pięćdziesiąt lat Stalinińskich kraj nasz dokonał gigantycznego skoku naprzód. Z kraju rolniczego, zacofanego pod względem technicznym i ekonomicznym przekształcił się w produkuje, potężne, przemysłowe mocarstwo socjalistyczne. Cały okres minionych 35 lat stanowi potwierdzenie i dowód niezwykłej żywotności siły radzieckiego ustroju społecznego i państwowego. Kraj nasz nie tylko chlubnie przetrwał ciężkie próby wielkiej wojny narodowej, lecz uratował również świat od groźby niewoli faszystowskiej, rozgromiłszy armię hitlerowską. W krótkim czasie po wojnie ludzie radzieccy odbudowali zniszczony przemysł, transport, rolnictwo i zapewnili znaczne przekroczenie poziomu przedwojennego we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej.

Ludzie radzieccy z ogromną radością przyjęli program budownictwa komunistycznego zatwierdzony przez XIX Zjazd Partii. Żywią oni niezachwianą pewnością, że ten wspaniały program zostanie wcielony w życie.

Nasz zwycięski marsz do komunizmu wzmacnia z każdym dniem coraz bardziej siły oraz międzynarodowy autorytet obozu demokracji i socjalizmu, jest natężeniem dla mas pracujących wszystkich krajów w ich rewolucyjnej walce przeciwko imperializmowi.

Setki milionów ludzi kierują dziś spojrzenia ku Związkowi Radzieckiemu, który wzniósł się nad światem jak gigantyczna latarnia morska, oświetlając ludzkość drogą do promiennej przyszłości. Wraz z nami 35 rocznicę Październikowej Rewolucji Socjalistycznej święcą postępowi ludzie wszystkich krajów, świeci ją potężny obóz demokracji i socjalizmu.

ne rezerwy umożliwiające dalsze podnoszenie wydajności pracy, kształtują się nowe formy współzawodnictwa.

W przemyśle hutniczym stosuje się na coraz szerszą skalę szybkościowe metody wytopu, w przemyśle węglowym wprowadza się cykliczną pracę na ścianach i wyrobiskach, stosuje się na szerszą skalę kombinacji węglowe i maszynowe — szybkościowe wiercenia głębokich szybów, w przemyśle budowy maszyn — metody szybkościowego skrawania metali, w przemyśle chemicznym — nieprzerwane i wysoko efektywne procesy produkcji.

Zastosowanie przodujących technik, przodujących metod organizacji pracy, podniesienie kwalifikacji robotników oraz dalsza mechanizacja robót ciężkich i pracochłonnych zapewniają nieprzerwany wzrost wydajności pracy we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej. W roku 1952 wydajność pracy w przemyśle zwiększa się w porównaniu z rokiem 1950 o przeszło 17 proc., a w roku 1955 ma wzrosnąć w przybliżeniu o 50 proc.

W Związku Radzieckim, jak wskazuje towarzysze Stalin, maszyniści zaoszczędzają pracy społeczeństwu i ułatwiają pracę robotników.

Mechanizacja robót ciężkich i pracochłonnych, automatyzacja procesów produkcji

doprowadziły do tego, że praca robotników w przemyśle, w transporcie i w rolnictwie stała się znacznie lżejsza. Znikły tak ciężkie i w niedawnej przeszłości masowo spotykane wśród robotników zawody, jak ręczny wyrab i ręczna obsługa wózków w przemyśle węglowym, ręczny transport materiałów do wielkich pieców w hutnictwie żelaznym, obsługiwanie łyżek wiertniczych w przemyśle naftowym. Równocześnie pojawiły się nowe zawody, a mianowicie: maszyniści obsługujący kombinatory węglowe, operatorzy urządzeń do wydobywania i przetwarzania ropy naftowej, piloty turbinowi, robotnicy obsługujący piły elektryczne w przemyśle leśnym, maszyniści obsługujący kotły w elektrowniach i wiele innych.

Robotnicy, którzy opanowali nowe specjalności, mają najczęściej średnie wykształcenie i dużą wiedzę techniczną. Są oni żywym ucieleśnieniem procesu likwidacji istotnej różnicy między pracą umysłową a pracą fizyczną.

Ważnym wskazaniem pracy przemysłu socjalistycznego jest obniżanie kosztów własnych produkcji. W roku ubiegłym oszczędność w wyniku obniżenia kosztów własnych produkcji przemysłowej, przy uwzględnieniu oszczędności uzyskanej dzięki obniżeniu cen, wyniosła 35,5 miliarda rubli. W roku 1952 wyniosła ona przeszło 46 miliardów rubli.

Plan produkcji całego przemysłu wykonany został w ciągu 10 miesięcy 1952 r. w przeszło 101 proc. przy tym w roku 1951 i 1952 przeciętne roczne tempo przyrostu globalnej produkcji przemysłowej wyniosło przeszło 14 proc. wobec 12 proc. przewidzianych w planie pięcioletnim.

Podstawą rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki narodowej jest ciężki przemysł, dyrektywy w sprawie planu pięcioletniego przewidują przeciętne roczne tempo przyrostu produkcji środków produkcji w wysokości 13 proc. faktycznie zaś wyniosło on w ciągu dwóch lat nowej pięcioletki 15 proc. Nasz wielki przemysł produkuje obecnie w ciągu 9 dni tyle, ile w Rosji w przededniu Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej produkowano w ciągu całego roku.

W ciągu 10 miesięcy 1952 r. hutnicy radzieccy wykonali plan w zakresie całego cyklu hutniczego: w zakresie surowki w 103 proc., stali — w 101 proc., wyrobów walcowanych — w 102 proc. W ciągu dwóch lat pięcioletki wyprodukowano 2,4 raza więcej stali, niż w ciągu dwóch pierwszych lat czwartej pięcioletki.

Plan wydobywania węgla został wykonany w ciągu 10 miesięcy bieżącego roku w 101 proc., przy tym w 1952 r. wydobyte węgla będzie o 15 proc. większe niż w 1950 r.

Rzecz interesująca jest porównanie rozwoju przemysłu węglowego w ZSRR i na przykład w Anglii. Jeśli w roku 1913 wydobyte węgla w Rosji wynosiło jedną dziesiątą wydobywania węgla w Anglii, to w 1951 roku wydobyte węgla w Związku Radzieckim było o 25 proc. wyższe niż w Anglii. W ciągu tego okresu wydobyte węgla w Anglii zmalało o 23 proc., zaś w ZSRR wzrosło prawie 10-krotnie.

W szybkim tempie rośnie przemysł naftowy Związku Radzieckiego. Plan wydobywania ropy naftowej wykonano w ciągu 10 miesięcy 1952 roku w 101 proc.

Przy tym w porównaniu z 1950 rokiem wydobyte ropy naftowej wzrosło o 24 proc. Z nadwyżką wykonuje się również plan przerobu ropy, produkcji benzyny, olejów i innych produktów naftowych.

W ciągu 10 miesięcy 1952 roku wykonali plan: przemysł chemiczny, hutnictwo metali nieżelaznych i przemysł materiałów budowlanych.

Podstawą postępu technicznego i szybkiego tempa rozwoju wszystkich dziedzin gospodarki narodowej jest stały wzrost radzieckiego przemysłu budowy maszyn. Łączna produkcja przemysłu budowy maszyn wzrosła w 1952 roku o przeszło 40 proc. w porównaniu z 1950 rokiem. Najbardziej rozwija się produkcja sprzętu energetycznego, hutniczego i aparatury naftowej. W dziedzinie elektryfikacji plan pięcioletki — jak wiadomo — przewiduje takie wysokie tempo wzrostu mocy elektrowni i produkcji energii elektrycznej, ażeby rozwój elektryfikacji wyprzedzał szybkie tempo wzrostu gospodarki narodowej. Znaczenie elektryfikacji dla zbudowania społeczeństwa komunistycznego określił genialnie W. I. Lenin w swej słynnej formule „Komunizm — to władza radziecka plus elektryfikacja całego kraju”. W ciągu ubiegłych 35 lat naród radziecki osiągnął wyjątkowe sukcesy w elektryfikacji kraju.

W ciągu lat ostatnich w Związku Radzieckim oddaje się do użytku przeciętnie dwa razy więcej mocy elektrycznej rocznie, aniżeli oddano do użytku w ciągu 10 lat na podstawie planu GOELRO.

W bieżącym roku produkcja energii elektrycznej wzrosła o 29 proc. w porównaniu z 1950 rokiem.

Elektrownie Związku Radzieckiego produkują obecnie w ciągu jednego tylko miesiąca tyle energii elektrycznej, ile produkowały elektrownie Rosji przedrewolucyjnej w ciągu pięciu lat.

W 1952 roku w szybkim tempie rośnie również produkcja przedmiotów spożywczych. W ciągu dwóch pierwszych lat nowej pięcioletki przeciętny roczny przyrost produkcji przedmiotów spożycia wyniesie ponad 13 proc., wobec 11 proc. przewidzianych w dyrektywach w sprawie planu pięcioletniego.

Z roku na rok rośnie przemysł lekki i spożywczy, zwiększając produkcję artykułów przemysłowych powszechnego użytku i produktów spożywczych. Produkcja przemysłu spożywczego wzrosła w ciągu dwóch lat pięcioletki o przeszło 25 proc., poprawiła się jakość i szerszy jest asortyment produkcji.

W bieżącym roku ludność otrzymała towarów przemysłowych i produktów spożywczych znacznie więcej, aniżeli w 1950 roku: odzieży o 27 proc., obuwia skózanego o 32 proc., przetworów mięsnych i rybnych o 31 proc., masła, tłuszczów roślinnych i innych tłuszczów jadalnych o 31 proc., cukru o 58 proc., wyrobów cukierniczych o 29 proc. Zwiększy się też produkcja artykułów gospodarstwa domowego: lodówek, maszyn do prania, odkurzaczy itd.

Mówiąc o poważnych sukcesach osiągniętych w tym roku przez nasz przemysł socjalistyczny, nie wolno zapominać o tym, że w pracy poszczególnych gałęzi przemysłu i poszczególnych zakładów przemysłowych istnieją jeszcze istotne niedociągnięcia.

Niektóre gałęzie przemysłu pracują niezadowolająco, nie wykonują swego planu produkcyjnego ani swych zadań w dziedzinie obniżki kosztów własnych produkcji. Istnieją jeszcze takie zakłady przemysłowe, które nie dają całego asortymentu produkcji i nie zapewniają wysokiej jej jakości, które naruszają standardy państwowe i wskaźniki techniczne.

Kierownicy przedsiębiorstw i gałęzi przemysłu, które nie wykonują planów państwowych i dają produkcję niewysokiej jakości, powinni pomyśleć o tym, że jeśli nie poprawią tego stanu rzeczy, będą musieli ustąpić miejsca innym energiczniejszym i bardziej wykwalifikowanym pracownikom.

W dziedzinie gospodarki rolnej osiągnięto w ciągu ubiegłych dwóch lat nowej pięcioletki poważne sukcesy. Zwiększyły się obszary zasiewów, a zwłaszcza najcenniejszej rośliny konsumpcyjnej — pszenicy. Jak wiadomo, w roku bieżącym globalne zbiory zbóż wyniosły 8 miliardów pudów, a globalne zbiory pszenicy zwiększyły się o 43 proc. w porównaniu z 1940 rokiem. W ten sposób problem żywności, uważany za najostrowszy i najpoważniejszy, został u nas pomyślnie raz na zawsze rozwiązany. W porównaniu z zeszłym rokiem zwiększyły się globalne zbiory bawełny, buraków cukrowych, inu, słonecznika i ziemniaków.

Osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju hodowli. Łącznie pogłowia wszystkich rodzajów zwierząt gospodarskich we wszystkich kategoriach gospodarstwa wzrosło w okresie od lipca 1950 roku do lipca 1952 roku o 26,7 miliona sztuk.

Globalna i towarowa produkcja hodowlana w ZSRR przewyższa poziom przedwojenny.

Umocniła się jeszcze bardziej baza techniczna rolnictwa dzięki wielkiej ilości nowych traktorów, samochodów i maszyn rolniczych. W rezultacie wzrosła mechanizacja podstawowych robót rolnych. W 1952 r. MTS-y wykonały przy pomocy swego taboru traktorowego i maszynowego 4 podstawowych robót polnych w kołchozach. Prawie całkowicie zmechanizowany został siew bawełny, buraka cukrowego i innych roślin przemysłowych. Przeszło 70 proc. zbiorów upraw zbożowych w kołchozach uprzątnięto przy pomocy kombinów. Z roku na rok wzrasta maszynowy zbiór bawełny i mechaniczne oczyszczenie bawełny.

Pracownicy gospodarki rolnej obszarów stepowych i leśnostepowych europejskiej części ZSRR wykonują pomyślnie stałinowski plan zakładania leśnych pasów ochronnych. W ciągu ostatnich tylko dwóch lat powierzchnia nowych lasów na tych obszarach wyniosła bez mała 1,5 miliona hektarów.

XIX Zjazd naszej partii postawił przed gospodarką rolną nowe wspaniałe zadania dalszego zwiększenia pól uprawnych i rozwoju hodowli.

Pomyślnie wykonanie tych zadań wymaga przede wszystkim usunięcia istniejących braków w pracy kołchozów, sowchozów i ośrodków maszynowo-traktorowych. Konieczne jest podniesienie jakości i skróce-

(Ciąg dalszy na str. 3)

1. Sytuacja wewnętrzna w ZSRR

W roku 1952 naród radziecki osiągnął nowe sukcesy we wszystkich dziedzinach socjalistycznej ekonomiki i kultury.

Biorąc za punkt wyjścia wymogi podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu, odkrytego przez towarzysza Stalina, partia komunistyczna i rząd radziecki kierują rozwojem ekonomicznym naszego kraju w ten sposób, by kroczyła ona drogą nieprzerwanego wzrostu wszystkich gałęzi gospodarki, który zapewniła niestanną podnoszenie się dobrobytu ludności. Widomym tego przykładem są dyrektywy XIX Zjazdu partii w sprawie 5-letniego planu rozwoju ZSRR.

W wyniku realizacji nowego planu 5-letniego historyczny program rozwoju naszej gospodarki narodowej w okresie trzech najbliższych pięcioletek, nakreślony przez towarzysza Stalina w jego przemówieniu do wyborców 9 lutego 1946 roku, zostanie bezwzględnie wykonany w terminie, a w zakresie wydobywania ropy naftowej — nawet przed terminem, już w bieżącej pięcioletce.

W całym kraju nabrało szerokiego rozmachu współzawodnictwo socjalistyczne o jak najszybsze wykonanie pięcioletniego stałinowskiego planu 5-letniego.

W celu tego współzawodnictwa wysuwają się na czoło tysiące nowych utalentowanych przodków pracy, ujawniają się ogrom-

Pod kierownictwem partii komunistycznej naród radziecki uczynił ze swego państwa niezwyciężoną potęgę — ostoję postępu i pokoju

(Ciąg dalszy ze str. 2)

nie terminów prac rolnych, lepsze wykorzystanie traktorów i maszyn rolniczych, usprawnienie funkcji organizatorskich ośrodków maszynowo-traktorowych w kołchozach w walce o wykonanie planów urodzajności i globalnych zbiorów roślin uprawnych.

Kołchoźnicy i kołchoźnice, pracownicy rolnictwa przystąpili z wielkim entuzjazmem do realizacji drugiej powojennej pięcioletki stalinowskiej. Dlatego też nie ulega wątpliwości, że zadania nowego planu pięcioletniego w dziedzinie rolnictwa będą wykonane.

Równoległe z rozwojem przemysłu i rolnictwa rozwija się w naszym kraju transport kolejowy i wodny. W porównaniu z rokiem 1950 kolejowe przewozy towarowe wzrosły w roku bieżącym o 23 proc., przewozy rzeczne wzrosły o 21 proc., a morskie — o 22 proc. Znacznie wzrastają prace nad elektryfikacją transportu kolejowego. Flota morską i rzeczna uzupełniana jest nowymi statkami.

W roku 1952 oddano do użytku gigantyczną budowlę epoki stalinowskiej — Wołżańsko-Doński Kanał Żeglowny im. Włodzimierza Lenina.

Podstawowym celem produkcji socjalistycznej jest zaspokojenie w maksymalnym stopniu wzrastających potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa. Dobrobyt i poziom kulturalny narodu radzieckiego wzrastają nieustannie. Zwiększa się masa towarów powszechnego użytku dostarczanych sieci handlowej. W roku 1952 globalny detaliczny obrót towarów w handlu państwowym i spółdzielczym zwiększył się w porównaniu z rokiem 1950 o 27 proc.

W kwietniu br. dokonano płatej po wojnie obniżki państwowych cen artykułów spożywczych i wyrobów przemysłowych. Zapewniło to dalszy wzrost realnej wartości płac robotników i pracowników umysłowych i obniżyło wydatki chłopów na zakup wyrobów przemysłowych.

W celu dalszej poprawy warunków mieszkaniowych mas pracujących rozwija się w naszym kraju z roku na rok budownictwo mieszkaniowe.

W ciągu 1951 roku i 10 miesięcy 1952 roku w miastach i osiedlach robotniczych wybudowano nowe domy, których łączna powierzchnia wynosi około 43 miliony metrów kwadratowych, co odpowiada liczbie przeszło miliona mieszkań dwukondygnacyjnych. W ośrodkach wiejskich zbudowano 620 tysięcy domów mieszkalnych.

W stolicy naszej ojczyzny — Moskwie — rozmiary budownictwa mieszkaniowego przekroczyły w roku 1952 prawie dwukrotnie poziom przedwojennego 1940 roku. Zakończono budowę pierwszej grupy wspaniałych monumentalnych gmachów wysokościowych.

Obiektywnym wskaźnikiem nieustannego wzrostu dobrobytu materialnego ludzi pracy naszego kraju jest wzrost dochodu narodowego w Związku Radzieckim. W 1952 roku dochód narodowy wzrósł w porównaniu z rokiem 1950 o 25 proc. Wzrost dochodu narodowego umożliwił jednocześnie znaczne podniesienie dochodów ludności oraz zwiększenie funduszy na inwestycje w gospodarce narodowej.

W bieżącej pięcioletce przewiduje się mniej więcej dwukrotny wzrost nakładów inwestycyjnych w przemyśle w porównaniu z czwartą pięcioletką. Zbudowana zostanie znaczna ilość nowych i dokonana będzie rozbudowa istniejących zakładów przemysłowych, fabryk, kopalń, elektrowni i linii kolejowych. W porównaniu z rokiem 1950 państwowe budownictwo inwestycyjne wzrosło w r. 1952 o 26 proc.

Szczególne miejsce zajmują gigantyczne budowle stalinowskie na Wołdze, Dnieprze, Donie i Amu-Darii. Rozmiary prac inwestycyjnych przy tych budowli wzrosną w roku 1952 dwukrotnie w porównaniu z rokiem 1951. Plany budowy są pomyślnie wykonywane.

W ciągu ostatnich lat odbywa się w budownictwie na szeroką skalę przejście od mechanizacji poszczególnych procesów do mechanizacji kompleksowej, szeroko wprowadza się budownictwo szybkościowe i potokowe.

W wyniku wprowadzenia przodującej techniki, usprawnienia organizacji pracy i wzrostu poziomu kultury technicznej pracowników budowlanych, wydajność pracy w budownictwie wzrosła w 1952 roku w porównaniu z rokiem 1950 o 20 proc.

Jednakże w pracy organizacji budowlanych wciąż jeszcze istnieją poważne niedociągnięcia. Najważniejsze niedociągnięcia, to niedotrzymywanie ustalonych terminów oddawania do użytku nowych obiektów, niewykonywanie zadań w dziedzinie obniżania kosztów budowy. Z tymi niedociągnięciami

w budownictwie trzeba stoczyć stanowczą walkę.

Olbrymie sukcesy osiągnięte w ciągu ostatnich lat narodu radzieckiego w dziedzinie nauki, kultury i sztuki. Równoległe z realizacją powszechnego siedmioletniego nauczania coraz szerszy zasięg przybiera średnie wykształcenie, oparte na nauczaniu dziesięcioletnim. Umożliwiło to postawienie w bieżącej pięcioletce zadania, by do końca pięcioletki przejść do powszechnego dziesięcioletniego średniego nauczania w stolicach republik, w miastach wydzielonych, w stolicach obwodów, krajów oraz w wielkich ośrodkach przemysłowych.

Konieczne jest przygotowanie warunków umożliwiających pełną realizację w następnej pięcioletce powszechnego średniego wykształcenia w pozostałych miastach i ośrodkach wiejskich. Jednocześnie należy przygotować się gruntownie do przejścia do powszechnego nauczania politechnicznego.

Do wyższych zakładów naukowych i szkół technicznych przyjęto w roku 1952 o wiele więcej słuchaczy niż w latach ubiegłych. Liczba studentów w wyższych zakładach naukowych Związku Radzieckiego jest przeszło półtora raza większa niż liczba studentów we wszystkich krajach kapitalistycznych Europy razem wziętych. Liczba młodych specjalistów, którzy w ciągu pierwszych dwóch lat pięcioletki ukończyli naukę, jest o 65 procent większa, niż liczba tych, którzy ukończyli naukę w ciągu pierwszych dwóch lat czwartej pięcioletki. Dzięki nieustannej trosce partii komunistycznej i rządu radzieckiego, sieć szkół, uczelni technicznych i wyższych zakładów naukowych w naszym kraju wzrasta z każdym rokiem.

W najbliższym czasie zakończona zostanie budowa nowego wspaniałego gmachu Moskiewskiego Uniwersytetu Państwowego, budowanego z inicjatywy towarzysza Stalina.

Partia i rząd otaczają wielką troską zdrowie ludzi pracy Związku Radzieckiego. Wydatki na ochronę zdrowia w roku 1952 wyniosła 27,7 miliarda rubli. Wzrasta ilość szpitali, przychodni, domów wypoczynkowych i sanatoriów.

W roku bieżącym wzrosła znacznie produkcja środków leczniczych i wszelkiego rodzaju sprzętu lekarskiego. W wyniku ulepszenia obsługi lekarskiej i wzrostu dobrobytu narodu, w ciągu ostatnich lat zwiększyła się liczba urodzeń i zmniejszyła się znacznie liczba zachorowań oraz śmiertelność wśród ludności naszego kraju.

Naród radziecki osiągnął wielki postęp w dziedzinie nauki i techniki. Dobrym świadectwem tego jest uwiecznione powołaniem projektowanie i realizacja nie mających sobie równych co do wielkości i skomplikowanej konstrukcji wielkich budowli hydrotechnicznych, budowa domów wysokościowych, konstrukcja i produkcja niezwykle skomplikowanych maszyn i sprzętu technicznego. Postęp ten jest również wynikiem tego, że naukę wzbogacają codziennie doświadczenia przodujących ludzi przemysłu i gospodarki rolnej.

Nie ma teraz takiej maszyny, aparatu, przyrządu lub procesu technologicznego, którego nie mogliby wykonać radzieccy specjaliści i radzieccy robotnicy. W ostatnich latach rozszerzono znacznie naukowo-badawcze instytuty Akademii Nauk ZSRR, zbudowano nowe, wspaniałe wyposażone gmachy laboratoriów. Uczeń radziecki otrzymuje od przemysłu precyzyjne przyrządy miernicze, najnowszy sprzęt laboratoryjny.

Wszystko to ma służyć pogłębieniu wiedzy teoretycznej w różnych dziedzinach

nauki, a w szczególności w dziedzinie wykorzystania energii atomowej dla dobra ludzkości.

Ogromne zmiany zaszły w ciągu 35 lat w ekonomice i kulturze wszystkich narodów wielonarodowego Związku Radzieckiego. Wielka Socjalistyczna Rewolucja Październikowa wyzwoliła ujarzmione narodowości spod ucisku politycznego, narodowego i ekonomicznego. Rejon narodowościowe, zafundowane dawniej pod względem ekonomicznym i kulturalnym, przekształciły się pod kierownictwem partii komunistycznej w kwitnące, przemysłowo - kołchozowe republiki socjalistyczne.

Na bazie starych narodów burżuazyjnych powstały, rozwinęły się i ukształtowały nowe przodujące narody socjalistyczne.

Lenińsko-stalinowska polityka narodowościowa zapewniła rozkwit nauki, kultury i sztuki narodów ZSRR. Rośnie sieć szkół, wyższych uczelni, instytucji naukowych, klubów, bibliotek i teatrów. W republikach związkowych utworzono Narodowe Akademie Nauk. Wyrosły liczne kadry narodowe w przemyśle i w gospodarce rolnej republik, powstały kadry inteligencji narodowej.

Dalszy wzrost gospodarki narodowej i kultury republik związkowych w nowej pięcioletce jeszcze bardziej wzmocni przyjaźń narodów ZSRR i potęgę naszej radzieckiej Ojczyzny.

Realizując program pokojowego budownictwa socjalistycznego, naród nasz nigdy nie zapomina wskazań założycieli państwa radzieckiego Lenina i Stalina — o konieczności umacniania obrony państwa socjalistycznego, o wszechstronnym umacnianiu armii radzieckiej i marynarki wojennej, o tym, że należy je trzymać zawsze w stanie bojowej gotowości. Siły zbrojne Związku Radzieckiego otrzymują od socjalistycznego przemysłu najnowocześniejsze uzbrojenie i najnowocześniejszy sprzęt techniczny.

Lecz armia nasza jest silna nie tylko dzięki swemu pierwszorzędnemu wyposażeniu technicznemu. Jest ona silna dzięki swej nieprześcignionej postawie moralno-politycznej, dzięki patriotycznej świadomości żołnierzy i dowódców — dzięki nierozważalnej wierze w naród, który otacza ją miłością i troską. Każdy żołnierz armii radzieckiej i marynarki wojennej dumny jest z tego, że jest powołany do obrony swego socjalistycznego państwa, do ochrony pokojowej pracy ludzi radzieckich. Taka armia, jak dowodzi doświadczenie historii, jest niezwyciężona!

Amerykańscy podżegacze wojenni i ich slugusi nie powinni zapominać o sile armii radzieckiej, która gotowa jest udzielić drugącej odprawy każdemu agresorowi, jeśli spróbuje pogwałcić granice naszej wielkiej Ojczyzny!

Towarzysze! Wielkie są nasze sukcesy we wszystkich dziedzinach budownictwa socjalistycznego. Lecz ludziom radzieckim wychowanym przez partię Lenina-Stalina obce jest uczucie niefrasobliwości i zarozumiałości. W osiągniętych sukcesach widzą oni szczybel do walki o nowe sukcesy.

XIX Zjazd Partii podkreślił wyjątkowe znaczenie dalszego, śmiałego rozwijania samokrytyki i krytyki niedociągnięć naszej pracy.

Wcielając w życie ten postulat historycznego Zjazdu naszej partii, usuwając z całej stanowczością niedociągnięcia w pracy na różnych odcinkach budownictwa komunistycznego, ludzie radzieccy sprawią, że wspaniały program płatej pięcioletki zostanie wykonany i przekroczony!

2. Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego i utrwalanie pokoju na całym świecie

Naród radziecki swą ofiarną, bohaterską pracą toruje masom pracującym całego świata drogę do świetlanej przyszłości.

Doświadczenie ubiegłych 35 lat całkowicie potwierdziło znane tezy Lenina i Stalina o epokowej roli i epokowym znaczeniu Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej. Wielec wodzowie niejednokrotnie wskazywali, że międzynarodowe znaczenie Rewolucji Październikowej przejawia się nie tylko w „szerokim” sensie jej oddziaływania na wszystkie kraje, lecz również w „węższym” sensie, w sensie powstawania się w skali międzynarodowej podstawowych jej cech i prawidłowości rozwoju.

Wielki Lenin mówił: „Droga nasza jest słuszną, gdyż jest to droga, na którą wcześniej czy później nieuchronnie wkroczą również pozostałe kraje”.

Te prorocze słowa spełniają się, w wyniku bohaterskiego zwycięstwa narodu radzieckiego w drugiej wojnie światowej, kraje łączące łącznie przeszło 600 milionów ludności zerwały z kapitalizmem i wraz ze Związkiem Radzieckim utworzyły potężny obóz demokracji i socjalizmu.

Kraje demokracji ludowej w znacznej mierze zawdzięczają swój szybki rozwój gospodarczy wydajnej i braterskiej pomocy Związku Radzieckiego. Według projektów opracowanych przez specjalistów radzieckich, w oparciu o urządzenia techniczne, wyprodukowane przez zakłady przemysłowe ZSRR, zbudowano i uruchomiono już wiele nowych fabryk i elektrowni w europejskich krajach demokracji ludowej i w Chińskiej Republice Ludowej.

Korzystając z pomocy Związku Radzieckiego, kraje demokracji ludowej pomyślnie rozwiązują zadanie rozwoju i przebudowy gospodarki rolnej. Ważną dźwignią tej przebudowy są państwowe ośrodki maszynowe, które utworzono we wszystkich krajach demokracji ludowej. Chłopsko pracujące w krajach demokracji ludowej garnie się coraz bardziej do spółdzielczości, tworzy coraz więcej produkcyjnych zrzeszeń rolniczych.

Ogólnemu rozwojowi ekonomicznemu towarzyszy we wszystkich europejskich krajach demokracji ludowej szybka poprawa sytuacji materialnej mas pracujących.

Wielkie sukcesy osiągnęła również Chińska Republika Ludowa w ciągu trzech lat, które minęły od chwili, gdy naród chiński pod kierownictwem swej partii komunistycznej pokonał kres panowaniu imperialistów i ich najmitów — kuomintangowców i ujął władzę w swe ręce.

Produkcja przemysłowa w 1951 roku wzrosła przeszło dwukrotnie w porównaniu z rokiem 1949, przy czym pod koniec 1951 roku w poszczególnych gałęziach przemysłu osiągnięto najwyższy poziom przedwojenny, a jeśli chodzi o niektóre rodzaje produkcji, poziom ten przekroczono.

W rolnictwie widoczne są już owocne wyniki wielkiej reformy rolnej, która została zakończona na całym prawie terytorium Chin. Obecnie Chińska Republika Ludowa wytwarza wystarczającą ilość zboża i bawełny dla zaspokojenia potrzeb swej ludności, a nawet może eksportować produkty rolne do innych krajów.

Wyniki rozwoju gospodarczego wszystkich krajów demokracji ludowej świadczą dobitnie, że polityka blokady ekonomicznej, uprawiana przez imperialistów USA wobec krajów obozu demokracji i socjalizmu, doznała zupełnego fiaska. Polityka ta ugodziła w tych, którzy ją prowadzą. Co się tyczy krajów obozu demokracji i socjalizmu, to w odpowiedzi na politykę blokady kraje te zespoliły się, weszły na tory ściśle współpracy ekonomicznej i wzajemnej pomocy, stworzyły swój własny rynek światowy, przeciwstawiający się światowemu rynkowi kapitalistycznemu.

„Za najważniejszy wynik ekonomiczny drugiej wojny światowej — wskazuje towarzysze Stalin — należy uważać rozpad jednolitego wszechogarniającego rynku światowego. Okoliczność ta zadecydowała o dalszym pogłębieniu się ogólnego kryzysu światowego systemu kapitalistycznego”.

W referacie sprawozdawczym Komitetu Centralnego Partii Komunistycznej na XIX Zjeździe towarzysze Malenkov dał głęboką marksistowską analizę całej obecnej sytuacji międzynarodowej, przytoczył przekonujące fakty i liczby, świadczące z jednej strony o wzroście sił obozu demokracji i socjalizmu, a z drugiej o pogłębieniu się ogólnego kryzysu kapitalizmu światowego.

Ogólny obraz światowej sytuacji ekonomicznej w chwili obecnej cechują dwie linie rozwoju.

„Jedna linia — to linia nieprzerwanego wzrostu pokojowej ekonomii Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, ekonomiki, która nie zna kryzysów i rozwija się w celu zapewnienia maksymalnego zaspokojenia materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa...”

Druga linia — to linia ekonomiki kapitalizmu, którego siły wytwórcze drepcą w miejscu, ekonomiki młotającej się w kleszczach coraz bardziej pogłębiającego się ogólnego kryzysu kapitalizmu i stale powtarzających się kryzysów ekonomicznych, linia militarystyki ekonomicznej i jednostronnego rozwoju tych gałęzi produkcji, które pracują na rzecz wojny, linia walki konkurencyjnej między krajami, ujarzmiania jednych krajów przez inne”.

Zaostrza się coraz bardziej sprzeczność między Stanami Zjednoczonymi a Anglią, Stanami Zjednoczonymi a Francją i innymi krajami kapitalistycznymi Europy.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Pod kierownictwem partii komunistycznej naród radziecki uczynił ze swego państwa niezwyciężoną potęgę — ostoję postępu i pokoju

(Dokończenie ze str. 3)

Miedzy monopolistami amerykańskimi i angielskimi toczy się jawna walka o źródła surowców: ropy naftowej, kauczuku, metali nieżelaznych, starki, o rynki zbytu. Zaostrza się walka konkurencyjna między kapitalistami tych krajów w takzwanym europejskim kombinacie węgla i stali, zaostrza się konflikt między nimi z powodu Zagłębia Saary.

Usiłując znaleźć wyjście z zaostrzonego po drugiej wojnie światowej ogólnego kryzysu kapitalizmu, imperialiści USA wkroczyli na drogę przygotowań do nowej wojny światowej. Ich celem jest zdobycie panowania nad światem. Jednakże szaleńczy wyścig zbrojeń prowadzony przez obóz imperialistyczny pod presją USA z każdym dniem coraz bardziej potęgował trudności i sprzeczności, rozdzierające ten obóz, prowadzi nieuchronnie do kryzysu ekonomicznego.

Ostatnio produkcja krajów kapitalistycznych drewna w jednym i tym samym miesiącu. Jeśli przyjrzymy pierwszy kwartał 1951 roku ze 190, wskaźnik produkcji przemysłowej USA zmieniła się w kolejnych kwartałach w następujący sposób:

rok 1951	rok 1952
I kwartał 100	I kwartał 100
II kwartał 103	II kwartał 97
III kwartał 101	
IV kwartał 101	

Z danych tych widoczne jest, że wskaźnik produkcji przemysłowej, po osiągnięciu w drugim kwartale 1951 roku poziomu maksymalnego, zaczął spadać. W pierwszym kwartale bieżącego roku znajdował się on na tym samym poziomie co w pierwszym kwartale ubiegłego roku, a w następnym obniżył się jeszcze bardziej.

Widoczna jest tendencja do spadku ogólnego poziomu produkcji przemysłowej, mimo iż wyścig zbrojeń jest w pełnym toku. Przyczyna tego stanu rzeczy jest jasna. Przemysł cywilny kurczy się tak znacznie, że nawet ogólny wzrost produkcji wojennej nie może zrekompensować tego spadku. Tak więc ujawniają się już w ostrej formie następstwa jednokierunkowego rozwoju ekonomiki amerykańskiej.

Po wkroczeniu na drogę wyścigu zbrojeń europejskie kraje kapitalistyczne również zmniejszają produkcję cywilną, wywołując w ten sposób zastój w przemyśle.

Gospodarka wojenna pochłania ogromne sumy. Budżet państwowy USA stał się w ostatnich latach typowym budżetem wojennym: 74 proc. całego budżetu na r. 1952/53 przeznaczają na bezpośrednie wydatki wojenne, co przekracza przeszło trzykrotnie wydatki wojenne przed rozpoczęciem wojny w Korei.

W latach 1949/50 wydatki wojenne krajów Europy zachodniej należących do bloku atlantyckiego wyniosły 6,2 miliarda dolarów. Na żądanie kół rządzących USA suma ta w budżetach na rok 1952/53 zostaje zwiększona prawie do 16 miliardów dolarów.

Wyścig zbrojeń prowadzi do niesłychanego wzbogacenia miliardów i milionerów. W ciągu siedmiu lat powojennych zyski monopolistów USA wyniosły blisko 220 miliardów dolarów. Równocześnie niebywale wzrasta opodatkowanie ludności. Jak donosiła prasa, Truman w czasie swej prezydentury pobrał więcej podatków niż wszyscy poprzedni 31 prezydentów USA łącznie.

We wszystkich krajach agresywnego obozu wyścig zbrojeń pogłębił inflację, która i bez tego była znaczna. Kanały obrotu pieniężnego są przepełnione pieniądzem papierowym. SBA nabywa pieniądze systematycznie spada. Wzrastają nieustannie ceny artykułów powszechnego użytku. Stopa życiowa spada w szybkim tempie, sytuacja mas pracujących pogarsza się z każdym dniem. Uwzględniając tylko Stany Zjednoczone, Japonię, Anglię, Włochy, Belgię i Niemcy zachodnie, liczba całkowicie i częściowo bezrobotnych sięga 32 milionów. Narasta fala strajków i politycznych wystąpień robotników.

Obecnie ekonomiści burżuazyjni spierają się nie o to, czy nowy kryzys gospodarczy nastąpi czy nie, lecz o to, jak szybko kryzys ten wybuchnie. Znamienne jest, że wszelkiego rodzaju instytucje badające koniunkturę ekonomiczną, uprzedzając otwarcie sfery gospodarczej o konieczności „przygotowania się” do nieuniknionego i bliskiego kryzysu.

A jednocześnie olbrzymia machina propagandy miliardów amerykańskich, starając się odwrócić uwagę mas pracujących od ich ciężkiej sytuacji, sztucznie podsyca psychozę wojenną. Ta machina propagandy przyzwyczajając ludność do myśli o konieczności użycia bomby atomowej, straszy

dzieci w dzień nie tylko dorosłych, lecz również dzieci, urządzając m. in. fałszywe alarmy lotnicze.

Rezultaty są widoczne. Wielu Amerykanów straciło spokój ducha. Spoglądają oni raz po raz w niebo i niektórym z nich wydaje się, że widzą w przestworzach dziwne przedmioty, przypominające olbrzymie „talerze latające”, „spodki”, „patelnie” i „zielone kule ogniste”. Amerykańskie dzienniki i czasopisma drukują liczne opowiadania różnych „naocznych świadków”, którzy twierdzą, że widzieli te dziwne przedmioty i że są to albo... tajemnicze pociski rosyjskie albo co najmniej maszyny latające, wysłane z jakiejś innej planety, by obserwować, co dzieje się w Ameryce! Jakże nie przypomnieć tu rosyjskiego przysłowia ludowego: „Strach ma wielkie oczy”?

W swym historycznym przemówieniu wygłoszonym na XIX Zjeździe partii towarzyszy Stalin powiedział, że w krajach kapitalistycznych zdeptana została zasada równości praw ludzi i narodów, że zastąpiono ją zasadą pełni praw wyzyskującej mniejszości i pozbawienia wszelkich praw wyzyskiwanej większości obywateli. Prawa jednostki przyznawane są obecnie tylko tym, którzy posiadają kapitał, a wszyscy pozostali obywatele uważani są za surowy materiał ludzki, zdalny jedynie do wyzysku. Amerykańskie koła rządzące wkroczyły jawnie na drogę faszystacji. Idą one w ślady Hitlera. W swoim kraju wprowadzają on system terroru, usiłują zdławić wszystkie siły postępowe, postawiły faktycznie partię komunistyczną poza nawiasem prawa, przy pomocy band najemnych zrywają wiecie i zebrań organizacji demokratycznych. Propaganda nowej wojny imperialistycznej, mającej na celu zdobycie panowania nad światem, oraz przygotowania do tej wojny przybrały niebywale dotychczas rozmiary.

Dażąc do nowej wojny światowej, koła rządzące Stanów Zjednoczonych rozbudowują w Europie, w Azji, na Bliskim i Środkowym Wschodzie sieć baz wojennych, trzymają swe wojska w tych strefach, torpedują uporczywie współpracę międzynarodową. Imperialiści amerykańscy stawiają przede wszystkim na karze odrodzenia militarystki niemieckiej i w tym celu dążą do utrwalenia rozbięcia Niemiec i do przekształcenia Niemiec zachodnich w swą wojenną bazę wypadową. W tym właśnie celu chcą oni przymusić do ratyfikacji zawartych w Bonn i w Paryżu układów w sprawie tzw. europejskiej wspólnoty obronnej.

W Azji odbudowują oni w gorączkowym tempie militarystkę japońską. W tym celu Stany Zjednoczone narzuciły Japonii separatystyczny traktat, który jest układem wojennym, obciążonym również na przekształcenie Japonii w amerykańską wojenną bazę wypadową.

Dwa i pół roku temu imperialiści USA rozpoczęli krwawą wojnę przeciw bohaterstwu narodowi koreańskiemu.

Stany Zjednoczone stały się światową ostoją reakcji i faszystów, ośrodkiem światowego spisku agresorów przeciwko pokojowi i bezpieczeństwu narodów.

Nie darmo prości ludzie na całym świecie tak nienawidzą soldateski amerykańskiej, która swym żandarmskim butem depce prawa i wolność narodów.

Lecz amerykańscy podlegacy wojenni nie są w stanie cofnąć koła historii. Wojna wyzwolenia narodów przeciwko imperializmowi nabiera olbrzymiego rozmachu we wszystkich krajach.

Obecnie nawet najbardziej fanatyczny propagator panowania kapitału amerykańskiego nad światem w rodzaju Dullesa, zaniepokojony narastającym ruchem wyzwoleniczym narodów, zmuszeni są publicznie uznać wzrost antyamerykańskich nastrojów w krajach Europy i Azji.

Skleony przez imperialistów amerykańskich agresywny, wojenny blok atlantycki jest coraz bardziej targany wewnętrznymi sprzecznościami między USA a Anglią, a także między USA a Francją i innymi krajami kapitalistycznymi. Pod naciskiem mas ludowych i trudności gospodarczych koła rządzące europejskich krajów kapitalistycznych zmuszone są coraz częściej wyrażać niezadowolenie z amerykańskiej polityki nie zamaskowanego dyktatu.

Dziennik amerykański „New York Times” pisał niedawno, że zachodnio-europejskim rządów „diabelnie zbrzydło uczucie zależności od USA”. Dziennik przyznaje następnie, że dalsza amerykańska „pomoc” ekono-

miczna nie poprawi, lecz pogorszy sytuację w Europie.

Bieg wydarzeń zmierza do tego, że Anglia, Francja i inne kraje kapitalistyczne nie będą znosić bez końca panowania i ucisku USA, lecz wcześniej czy później podejmą próbę wyrwania się z niewoli amerykańskiej i wkroczenia na drogę samodzielnego rozwoju.

Socjalistyczna Rewolucja Październikowa wstrząsnęła imperializmem nie tylko w centrum jego panowania; zadała ona również cios w jego zaplecze, w jego peryferie. Podważała ona panowanie imperializmu w koloniach i w krajach zależnych.

W rezultacie drugiej wojny światowej kolonialny system imperializmu zachwiał się w swych posadach. Niezwykle — ważną rolę odegrało przy tym również historyczne zwycięstwo narodu chińskiego.

Wymownym dowodem flaska prób imperialistów stłumienia ruchu narodowo-wyzwoleńczego ludów jest porażka USA w wojnie przeciw narodowi koreańskiemu. Pomimo barbarzyńskiego bombardowania miast koreańskich, pomimo użycia broni bakteriologicznej, samolotów odrzutowych i nowoczesnego uzbrojenia, wojska amerykańsko-angielskie nie są w stanie złamać oporu narodu koreańskiego. Naród koreański przy braterskiej pomocy chińskich ochotników ludowych pod kierownictwem wodza narodu koreańskiego Kim Ir-sena dzielnie i wytrwale broni swej niezawisłości i wolności.

Narody pletną haniebne czyny agresorów amerykańskich. Narody nie chcą wojny, są one za pokojem i stawiają coraz silniejszy opór podlegaczom wojennym.

Trudno przecenić znaczenie potężnej manifestacji sił ludowych w walce o pokój, jaką był niedawny Kongres Obronców Pokoju Narodów Azji i Strefy Oceanu Spokojnego. Wyłannicy 37 krajów, które liczą łącznie 1.600 milionów mieszkańców, oświadczyli z naciskiem, że knowania podlegaczy wojennych spotkają się w przyszłości z jeszcze bardziej stanowczą odpawą. Rosną siły obrońców pokoju. Krzepnie przyjaźń między narodami wszystkich krajów: na zapleczu imperialistycznych podlegaczy wojennych rozbrymwa coraz częściej i głośniejsze zawołanie prostych ludzi: „Nigdy nie będziemy walczyli przeciwko narodom kraju socjalizmu”!

W walce o pokój zacieśnia się coraz bardziej niewzruszona przyjaźń między narodami Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej.

Rosnie i zacieśnia się wielka przyjaźń między Chińską Republiką Ludową a Związkiem Radzieckim, będąca rejonową trwałą pokojową w Dalekim Wschodzie i na całym świecie.

Nasza wielka Ojczyzna jest niezwyciężonym bastionem pokoju. Naród radziecki nie chce wojny. Wie o tym cały świat. Cała działalność naszego państwa przebiega pod znakiem stalinowskiej polityki pokojowej, polityki pokojowej twórczej pracy pod znakiem przyjaźni między narodami. „Co się tyczy Związku Radzieckiego — wskazuje towarzysz Stalin — to jego interesy są w ogóle nieodłączne od sprawy pokoju na całym świecie”.

Pokojowa stalinowska polityka zagraniczna rządu radzieckiego wychodzi z założenia, że pokojowe współistnienie i współpraca kapitalizmu i komunizmu jest najzupełniej możliwa. W tym celu trzeba jedynie obopólnej chęci współpracy i gotowości wykonywania przyjętych zobowiązań, przestrzegania zasady równości i niewtrącania się w wewnętrzne sprawy innych państw.

Na rozpoczętej w październiku zwyczajnej sesji Zgromadzenia Ogólnego NZ delegacji ZSRR i krajów demokracji ludowej, jak zawsze, konsekwentnie demaskują dyktatorską agresywną politykę wodzirejów USA.

Przedstawiciele radzieckie znowu bronią konkretnego programu prawdziwego utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego.

Jednakże tylko beznadziejni głupcy mogą sądzić, że pokojowa polityka rządu radzieckiego wywołana jest słabością naszego państwa. Naród radziecki nie należy do lekkich, nie boi się wojny. Dowiedzione zostało już niejednokrotnie, zarówno w latach interwencji państw kapitalistycznych przeciwko młodej republice radzieckiej, jak i w latach drugiej wojny światowej, że siła państwa radzieckiego jest niezłomna. Obecnie, gdy Związek Radziecki nie jest samotny, gdy występuje na czele obozu demokracji i socjalizmu, jego siły i potęga niezmiernie wzrosły.

Wielki pisarz rosyjski Maksym Gorki pisał, że jeśli kapitaliści, postradawszy ostatecznie zmysły, ze strachu przed nieuchronną przyszłością, rzucą swe hordy przeciwko naszemu krajowi, „niezbędne jest, by na ich głupie łby spadł taki cios słoty i cyny, który stałby się ostatnim ciosem w łeb kapitalistów i stracił go w grób, przygotowany dlań we właściwym czasie przez historię”. Tak

właśnie będzie, jeżeli agresorzy ośmielą się zaatakować nasz kraj.

Towarzysze! Nieśmiertelny Lenin wskazywał, że komunizm wyrasta wszędzie. Żadne wysiłki rządów burżuazyjnych, żadne faszystowskie metody rozprawiania się z przodującymi ludźmi współczesnej epoki nie mogą zahamować rozpowszechniania się idei komunizmu w szerokich masach ludzkiej pracy na całym świecie. Nie ma takiej siły, która zdołałaby cofnąć koło historii, powstrzymać proces społecznego ruchu naprzód — do komunizmu.

Nowe sukcesy osiągnięte w ubiegłym roku w dziedzinie rozwoju socjalistycznej gospodarki i kultury Związku Radzieckiego, sukcesy w dziedzinie rozwoju krajów demokracji ludowej na drodze do socjalizmu, dalsze wzmocnienie się obozu pokoju i socjalizmu — są widomym potwierdzeniem wielkiej siły i niezłomności i niezwyciężonej siły nauki Lenina i Stalina.

W naszym marszu naprzód do komunizmu siłą kierowniczą i organizatorską jest Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, bojowy sojusz ludzi wspólnej idei — komunistów walczących o przeobrażenie społeczeństwa ludzkiego na podstawie teorii marksizmu-leninizmu.

W przemówieniu na XIX Zjeździe Partii towarzysz Stalin powiedział: „Po wzięciu władzy przez naszą partię w 1917 roku i po tym, gdy partia podjęła realne kroki dla zlikwidowania kapitalistycznego i obszarniczego ucisku, przedstawiciele bratnich partii, pełni podziwu dla odwagi i sukcesów naszej partii, nadali jej miano „brygady szturmowej” światowego ruchu rewolucyjnego i robotniczego. Wyrażali oni przez to nadzieję, że sukcesy „brygady szturmowej” ulżą sytuacji narodów jeżdzących pod jarzmem kapitalizmu.

Sądzę — powiedział towarzysz Stalin — że nasza partia nie zawiodła tych nadziei, zwłaszcza w okresie drugiej wojny światowej, kiedy Związek Radziecki, rozgromiwszy niemiecką i japońską tyranię faszystowską, wywabił narody Europy i Azji od groźby niewoli faszystowskiej”.

Reasumując wyniki minionych lat widzimy, że droga do zwycięstwa socjalizmu w naszym kraju była niełatwa. Niemal było trudności na naszej drodze, a jednak nasza partia była zawsze w pogotowiu bojowym i pomyślnie pokonywała wszystkie trudności i przeszkody.

Obecnie jasne jest dla każdego, że władza radziecka nie utrzymałaby się w naszym kraju nie tylko przez 35 lat, ale nawet przez 35 dni, gdyby nie bohaterka partia Lenina-Stalina, ściśle związana z narodem i ciesząca się jego bezgranicznym zaufaniem.

Pod kierownictwem partii komunistycznej naród radziecki uczynił ze swego państwa niezwyciężoną potęgę.

Jest w tym ogromna historyczna zasługa wodza partii i narodu — towarzysza Stalina (burzliwe długotrwałe oklaski). Przez przeszło ćwierć wieku od śmierci wielkiego Lenina, towarzysz Stalin pewną ręką prowadził naszą partię i naród radziecki nieznaną w dziejach drogą budownictwa nowego komunistycznego życia. Oto dlaczego tak bezgranicznie jest zaufanie mas pracujących naszego kraju i całego świata do genialnego kierownictwa stalinowskiego, oto dlaczego tak silna jest ich wiara w politykę partii komunistycznej, w geniusz Stalina. Oto dlaczego tak wielka jest miłość narodu radzieckiego i mas pracujących całego świata do towarzysza Stalina.

Niech żyje Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna, która zapoczątkowała nową epokę w życiu ludzkości!

Niech żyje potężny Związek Radziecki, niezwyciężona ostoja pokoju, demokracji i socjalizmu!

Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, partia Lenina-Stalina!

Niech żyje długie lata nasz drogi Nauczyciel i Wódz Wielki Stalin! (huczne, długotrwałe oklaski przechodzące w owacje).

Pod sztandarem Lenina-Stalina naprzód — do komunizmu!

(Referat M. Pierwuchina, niejednokrotnie przerywany długotrwałymi oklaskami. Końcowe słowa referatu zebrani witają gorącą owacją na cześć Wielkiego Stalina — genialnego wodza i nauczyciela, organizatora i twórcy historycznych zwycięstw narodu radzieckiego, geniusza całej postępowej ludzkości).

Sportowcy w Miesiącu Pogłębiania Przyjaźni Polsko-Radzieckiej

Dla uczczenia Miesiąca Pogłębiania Przyjaźni Polsko-Radzieckiej lekkoatletyki poznajskiego AZS rozegrają w niedzielę, 9 listopada w Wolsztynie spotkanie z reprezentacją wiejską powiatu. Akademicy przyjeżdżają w swym najsilniejszym składzie ze zastępowym mistrzem sportu Zd. Stawczykiem na czele.

Początek spotkania o godzinie 10 na stadionie Kolejarza.

Wielki wyścig kolarski w Śmiglu

Kolo Sportowe „Budowlani” (Śmigiel) urządza w dniu 9 listopada 1952 roku o godzinie 10.30 wyścig kolarski z udziałem czołowych kolarzy naszego województwa.

Wyścig zostanie przeprowadzony na następujących dystansach:

- 10 km: Śmigiel — Czacz — Śmigiel.
- 20 km: Śmigiel — Czarnków — Śmigiel.
- 50 km: Śmigiel — Kościan — Głuchowo — Śmigiel.
- 100 km: Śmigiel — Kościan — Głuchowo — Stęszew — Śmigiel.

notujemy

PKKF Wolsztyn po zorganizowaniu sekcji lekkoatletycznej na przewodnictwo której wybrano Leona Ratajczaka, A. Skwierzyńskiego i Henryka Kozłowskiego — postanowił wykorzystać sezon zimowy na kurs sędziów lekkoatletyki. Wykłady rozpoczyna się dnia 21 bm., a zgłoszenia należy przysyłać do dnia 15 bm. do PKKF.

Przy wolsztyńskim Kolejarzu powstała żeńska sekcja piłki ręcznej.

Obecnie trwają mistrzostwa ping-pongowe Kolejarza Wągrowiec, w których uczestniczy 24 zawodników. Dotychczas prowadzi Janusz Piechowiak.

Przewidywany przejazd przez Kościan 10.45 — Stęszew 11.30. Start i meta na Placu Rozstrzelanych w Śmiglu.

O godzinie 14.00 odbędzie się mecz piłkarski na stadionie w Śmiglu między Budowlanymi (Poznań) a Budowlanymi (Śmigiel).

...w Wągrowcu

W niedzielę, dnia 9. 11. br. drużyna szachowa ZS Kolejarz z Wągrowca wyjeżdża do Obornik, gdzie rozegra mecz mistrzowski z tamtejszą Unią.

W dniu 12. 11. br. rozpocznie się konkursowe strzelanie z wiatrówek o cenne nagrody, zorganizowane przez sekcję strzelecką ZS Kolejarz.

Mgr inż. Jan Sieradzian

asystent S. I. w Poznaniu

„Metoda słuchowa” nie wystarczy

Przed tygodniem ukazały się w prasie miejscowej (Głosie Wielkopolskim i Ekspresie Sportowym) „pożenowe artykuły”, analizujące tegoroczne sukcesy motocyklistów i braki sprzętu wyczołowego. Nasuwa się pytanie: kto jest zainteresowany sprawą jak najdoskonalszego, wyczołowego sprzętu motocyklowego? Bezpośrednio zainteresowany jest każdy zawodnik, pośrednio — i tu leży sedno sprawy — nasz młody, rozwijający się przemysł motoryzacyjny. Ambicja zawodnika i wysiłek mechanika przygotowywającego maszynę do zawodów pozostają próżne lub znikome, gdy zakłady produkcyjne nie zainteresują się swoim konsumentem. Przecież nie kto inny tylko dobry zawodnik i dobry mechanik znają najlepiej wady konstrukcyjne, technologiczne i montażowe każdego typu wyprodukowanej maszyny. Oni właśnie mogą zaproponować najwłaściwsze ulepszenia.

Na „Grand Prix Polski” widzieliśmy nie tylko czeskich zawodników i ich mechaników.

Raidowi mistrzowie Polski

Komisja sportowa PZM po zweryfikowaniu tegorocznych zawodów raidowych o mistrzostwo Polski, ustaliła listę najlepszych raidowców Polski na rok 1952. Biorąc pod uwagę 3 najlepsze wyniki z 6 eliminacji raidowych, tytuły mistrzów i wicemistrzów Polski w poszczególnych kategoriach zdobyli:

Kat. 125 cm: 1. Szczurowski (Budowlani - Warszawa), 24 pkt., 2. Grabieński (AZS-

Gliwice) 20 pkt., 3. Giblewski (CWKS) 12 pkt.

Kat. 250 cm: 1. Żurawiecki (Budowlani - Warszawa) 24 pkt., 2. Jakubowski (Spółnia - Warszawa) 20 pkt., 3. Żymirski (Ogniwo-Warszawa) 15 pkt.

Kat. 350 cm: 1. Paluch (Górniki-Miechów) 24 pkt., 2. Puzio (Budowlani-Warszawa) 18 pkt., 3. Tołkaczko 12 pkt.

Kat. 500 cm: 1. Kwiatkowski (Ogniwo-Warszawa) 24 pkt., 2. Szarle (Ogniwo-Warszawa) 22 pkt., 3. Gargul (Górniki-Miechów) 14 pkt.

Wózki: 1. Jonasz (AZS-Gliwice) 24 pkt., 2. Kozłowski (Budowlani - Warszawa) 15 pkt., 3. Baczkowski (CWKS) 15 pkt.

W Chorzowie, nie we Wrocławiu

W ostatniej chwili doniesiono nam, że dzisiejsze wielkie spotkanie piłkarskie o mistrzostwo I ligi między Unią z Chorzowa, a bytomskim Ogniwnem odbędzie się w Chorzowie, a nie jak wczoraj podawaliśmy we Wrocławiu.

Na ten niezwykle ciekawie zapowiadający się mecz delegujemy naszego współpracownika, który w ilustrowanym reportażu odwzorzy czytelnikom przebieg tych zawodów.

A więc we wtorkowym wydaniu (11 bm.) „Głosu Wielkopolskiego” wszyscy czytelnicy będą ilustrowani reportażem z meczu Unia Chorzów—Ogniwo Bytom.

Zagmatwana sprawa

Zanim przystąpimy do rzeczy właściwej, uprzedzimy sobie, jaką myśl zawiera w sobie hasło: Pierwsi w nauce — pierwsi w sporcie. Rozumiemy przecież wszyscy, jak wielkie znaczenie ma kultura fizyczna najszerzej propagowana i rozwijana wśród uczącej się młodzieży.

Wiadomo, że rozumna, co dzienna gimnastyka, koszykówka czy siatkówka w miarę przez młodych sportowców uprawiane — to doskonały wyczerpiek po codziennych zajęciach w szkole, to nowe siły organizmu i podniesienie stanu zdrowia.

Na opak jednakże — i tu przystępujemy do rzeczy właściwej — pojmujemy sport i wychowanie fizyczne młodzieży w Sulechowie (znowu ten Sulechów, któremu nie raz musielimy wytykać liczne błędy).

Otóż PKKF w Sulechowie zorganizował rozgrywki w koszykówce i siatkówce o mistrzostwo powiatu. Do zawodów stanęły zespoły: Szkolne Kolo Sportowe przy Państwowym Liceum Pedagogicznym, KS Ogniwo, Kolejarz, Unia i Spółnia — wszyscy z Sulechowa.

Mistrzostwo w tych rozgrywkach wywalczyła młodzież szkolna, zrzeszona w SKS P.L.P. Tak, ale w jakich warunkach? Młodzi zawodnicy (wielu z nich poniżej lat 18) zmuszeni byli rozgrywać w jednym dniu dwa mecze. Skutek taki, że uczniowie liceum wracali do internatu wyczerpani z sił. Rzecz prosta, że o niedostateczne stopnie w takich warunkach nie trudno.

Mało tego. KS Kolejarz wnosil do PKKF-u protest o unieważnienie meczów, gdyż KS Ogniwo wystawił do spotkań nie zgłoszonych zawodników. PKKF uznaje protest

Kolejarza i zarządza nowe losowanie przeciwników..., ale bez udziału SKS-u, który jednak musi ponownie stanąć do rozgrywek.

Tymczasem Kolejarz w obawie przed przegraną z młodzieżą SKS-u, werbuje do swego zespołu lepszych graczy, sięgając po nich aż do Zielonej Góry.

Tę całą zagmatwaną i kręciactwo piętnujemy z całą surowością. Domagamy się od WKKF-u w Zielonej Górze wnikliwego i sumiennego zbadania sprawy w imię troski o zdrowie naszej młodzieży i jej postępy w nauce.

Wierzmy, że WKKF w Zielonej Górze uporządkuje sulechowskie stosunki w sporcie tak, by się podobne historie nigdy już nie powtórzyły.

Ani w Sulechowie, ani gdziekolwiek bądź.

(t.h.n.)

Honved rozgromił Vienne

W piątek, 7 bm., rozegrany został w Budapeszcie towarzyski mecz piłkarski między węgierską drużyną Honved a austriackim zespołem Vienne.

Spotkanie zakończyło się zdecydowanym zwycięstwem piłkarzy węgierskich 7:2 (2:2).

Teatry

OPERA — niedz. g.

18.30 „Bunt żaków”, ponied. — niezyczna wtorek g. 19 „Eugeniusz Oniegin”, środa „Halka”, czwartek g. 18.30 „Bunt żaków”, piątek — g. 19 „Borys Godunow”, sobota „Cyganeria”, niedz. — „Straszny dwór”

POLSKI — g. 19: codziennie z wyjątkiem

poniedziałku i wtorku „Bancroftowie”

NOWY — g. 19: niedz.

„Mieszczaństwo”, codz. z wyjątkiem poniedziałku i wtorku — „Damy i huzary”

KOMEDIA MUZYCZNA — g. 19: codziennie

z wyjątkiem poniedziałku i wtorku „Podłotek”

MŁODEGO WIDZA — niedz. g. 12 i 16, codziennie z wyjątkiem

poniedziałku i wtorku g. 16 „O Jezu zaklęty”

PANSTWOWY TEATR W GNIEZNIU: niedz.

Wapno „Cyryl i Seweryn”, Gniezno — „Godzien litości”

TEATR NOWY W POZNANIU: niedziela

Wolsztyn, ponied. Nowy Tomysl „Posadzenie”

TEATR ZIEMI LUBUSKIEJ: niedz. Gorzów

poniedziałek Skwierzyńska „Śluby panienskie”

ARTOS: niedz. Broda, ponied.

„Przydział harmonii”, niedz. Bojadła, poniedzialek Trzebiechów „Witamy dziś Was”, niedz. Białowieś, Siedliszko, poniedzialek Dzierżążno — „Uśmiech na czołwie”

CYRK nr 7 — ul. Niezłomnych — g. 15.30

i 19.30

CO — GDZIE — KIEDY

Kina

APOLLO — por. g. 11

„Wiosna w Sakenie”, 13.15, 17, 19.30 „Niezapomniany rok 1919”

BALTYK — por. g. 10

i 12 „Skrzydlaty do-rożkarz”, g. 14, 16, 18 i 20.30 „Niezapomniany rok 1919”

MUZA — por. g. 10 i

12 „Złote jezioro”, g. 14, 16, 18 i 20 „Bogata narzeczona”

RIALTO — por. g. 10

„Białe kiel”, g. 12 i 13.15 „Bajka o rybaku i rybie”, g. 16 i 18 „Na arenie”, g. 20 „Mongolia w ogniu”

WARTA — g. 10.30, 12,

13.30, 15 i 16.30 „Radziecka Gruzja”, g. 18 i 20 „Upadek Berlina”, I część

METALOWIEC — g.

17 i 19.30 „Sekretarz Rekomu”

PIAST — g. 15, 17 i 19

„Na granicy”

WOLNOŚĆ (Swarzędz)

g. 18 i 20 — „Wielki przełom”

KINO W PUSZCZY. KOWIE — g. 15, 17

i 19 — „Taras Szweczenko”

FOTOPLASTIKON —

godz. 10—22 „Francja północna”

Wystawy

PARK KULTURY, ul. Grunwaldzka — g. 11—19 „Wielkopolska wczoraj, dziś i jutro”

BELWEDER, ul. Rokossowskiego 14

— g. 11—19 „Oto Ameryka”

ZISPO, ul. Dzierżyńskiego g. 7—18

„Zakłady Stalina wczoraj, dziś i jutro”

Wycieczki

CBWA — g. 10—17

„Złota krakowska i Podhale w twórczości Stanisława Kamockiego”

POLEŚĆ ZW ART —

PIAST, ul. 27 Grudnia 4 — „Wstawa jubileuszowa J. Krzyżanowskiego w 30-lecie pracy”

POLEŚĆ TOW. FOT.

ul. Paderewskiego 7 „Wystawa prac Adama Śmietańskiego”

KLUB MPK, ul. Ratajczaka

— „Wystawa drzeworytów Fr. Burkiewicza”

Radio

Program II

Fala Poznania 249 m

Wiadomości:

6.7, 8.17, 21, 23.50

Koncerty:

6.05 — na dzień dobry, 7.10 — o melodii do melodii, 8.20 kwadrans popularnej muzyki symfonicznej, 8.55 — muzyka klasyczna, 9.25 wieś tańczy i śpiewa, 10.50 — robotnicze zespoły świetlicowe, 12.15 — poranek symfoniczny, 13.30 mandolinistów, 14.45 (P) — muzyka ludowa, 16, 16.15 (P) poznańskie imprezy muzyczne, 17.15, 19.30 melodie taneczne, 20 chopinowski, 21.30 — muzyka taneczna, 22.40 — wieczorna serenada, 23.10 — symfoniczny

Audycje inne:

7.05 — kalendarz radiowy, 8.35 Wszechnica Radiowa, 9.40 dla dzieci w wieku przedszkolnym, 9.55 skrzynka ogólna, 10.10 — współczesna liryczna radziecka, 11.10 — satyryczno-rozrywkowa dla młodzieży pt. „5.0 dla młodzieży”, 11.40 — skrzynka Wszechni-

cy Radiowej, 11.52 (P)

„Sprawa jest prosta”

12.04 — przegląd czasopism, 13.15 — felieton, 14.10 (P) — listy radioluchaczów, 14.20 (P) — gawęda niedzielnia Strugar-ka, 14.25 (P) — tygodnik dziesiętny, 15.15 — dla dzieci, 17.05 — „Świat w ciągu tygodnia”, 17.55 felieton Wiecha, 18 sulkowski pt. „Lubow Jarowaja”, 20.30 na fali humoru i satyry

Sport:

22 i 22.30 (P) — wiadomości

Poniedziałek 10 bm.

Kina

APOLLO — g. 15, 17

i 19.30 „Taras Szweczenko”

BALTYK — g. 16, 18 i

20.30 „Taras Szweczenko”

MUZA — g. 11, 14, 16,

18 i 20 „Bogata narzeczona”

RIALTO — g. 16, 18

„Na arenie”, g. 20 „Mongolia w ogniu”

WARTA — g. 10.30, 12,

13.30, 15 i 16.30 „Radziecka Gruzja”

FOTOPLASTIKON —

g. 10—22 „Francja północna”

Radio

Program II

fala Poznania 249 m

Wiadomości:

5.05, 6.30, 7.55, 12.04, 17, 18.45 (P), 21, 23.50

Koncerty:

5.10 — poranny, 6.50 muzyka baletowa, 7.20 — pieśni i tańce, 12.15 — radziecka muzyka ludowa, 13.15, 14.30 solistów, 16.35 (P) — muzyka operowa, 17.15 (P) — muzyka taneczna, 18 — symfonia nr 21, 19 (P) — ulubione melodie, 20.20, 21.30 — muzyka taneczna, 22.20 — opera pt. „Młoda Gwardia”

Pracownicy poszukiwani

MECHANIKA-TECHNIKA, FACHOWCA od samochodowych pomp wtryskowych na ropę, poszukiwani na terenie Gniezna. — Zgłoszenia osobiste P. C. D. CENTRALNA SKŁADNICA TRANSPORTOWA, POZNAŃ, RATAJCZAKA 19, pokój 65, p. 5, K2463

WYKwalifikowanych ZŁOTNIKÓW I RYTOWNIKÓW na drobnych warunkach pracy przyjmie zaraz „RYTOSZTUKA” — SPÓŁDZIELNIA PRZEMYSŁU LUDOWEGO I ARTYSTYCZNEGO, POZNAŃ, RYNEK ŁAZARSKI 4, K2459

OGŁOSZENIA DROBNE

Wolne posady

Gospośka do lekarza na wyjazd potrzebna Poznań Sio-wackiego 55 od godz. 12—15, 16400g

Pomoc domowa potrzebna zaraz, Poznań, Droga Debińska 3d, m. 2, 16566g

Młynarz utrzymaniem potrzebny

zaz. Schwarz, Piłka Młyn, poczta Parkowa, pow. Oborniki, 16523g

4 pracowników fizycznych do

prac akordowych przyjmie zaraz, Poznań, ul. Słowackiego 28, 16504g

Nauka

Trzymiesięczne nowoczesne korespondencyjne kursy księgowości. Zdół — skrzynka 163, K2411

Sprzedaż

Parcela na ul. Orłowej (Ostro-róg) oraz radio „Stern” z adapterem szafkowym sprzedam. — Adres wskazać Głos Wielkopolski nr 16564g

Freki sprzedam, Poznań, Miennista 122, m. 3, 16550g

Spacerówki na łożyskach — sprzedam, Alankiewicz, Poznań, Kolejowa 37, w podwórku, 16548g

Bufet oraz witrzynę sprzedam

Poznań, Poznańska 59, m. 2, 16547g

Wilka tresowanego sprzedam, Poznań, Teczowa 6 m. 1, do godz. 13, 16548g

Suknie luksusowe sprzedam, Poznań, Wyspińskiego 11 m. 8, 16514g

Maszyny trykotarskie sprzedam, Kaczmarek, Poznań, Inżynierska 41, m. 8 (małe wejście), 16492g

Lisa srebrnego — okazynie sprzedam, Poznań, Wrocław-ska 6 m. 30, 16573g

Kupna

Samochód P 4 lub półciężarówka w dobrym stanie, kupię Ołert Głos Wielkopolski dla 16473g, wgl. Poznań, telefon 26-30, 16473g

Parcela wprost od właściciela kupię, Ołert Głos Wielkopolski dla 16568g

Krośno małe kupię

— Ołert Głos Włkp, dla 16585g

Kupię pilnie walec do prasowania

samo-działów, długości od 160 cm, Ołert: Warszawa, Puławska 69, m. 5 Biedrzycka, K2455

Maszyny trykotarskie, najchętniej

osiemne lub siódmie, o szerokości od 60 cm, kupię, Ołert Głos Włkp dla 16520g

Szycielkę, mnielszą kłoczarkę

— balans kupię, Wiadomość: Poznań, telefon 34-69, 16511g

Zamiana

2 pokoje z kuchnią, samodzielne, w Poznaniu, zamienię na podobne w Szczecinie. — Ołert Głos Włkp, dla 16537g

Duży pokój, wspólna kuchnia,

przynależności (Łazarz) — zamienię na mniejszy, Ołert Głos Włkp, dla 16569g

Pienięż

Maria Piłata z gromady Złotnik, pow. Żary należy do przodujących gospodyń w swej gromadzie. Roczny plan skupu zboża wykonała w 100 procentach, miesięczny plan skupu mleka w 200 procentach, a zamiast 237 kilogramów żywności — sprzedała państwu 400 kg. (pp)

Zarząd Oddziału TPP-R w Gorzowie zorganizuje w najbliższych dniach kurs języka rosyjskiego, który obejmie 100 godzin nauczania dla początkujących. Nauka odbywać się będzie w świetlicy TPP-R przy ul. Chrobrego. Zapisy przyjmuje oraz szczegółowych informacji udziela sekretariat. (czm)

Coraz więcej brygad młodzieżowych powstaje w zakładach produkcyjnych. W węzle kolejowym Kostrzyn n. Odry istnieją już 4 brygady parowozowe. Ostatnio zorganizowała brygadę młodzieżową w Fabryce Mebli w Witnicy. Obecnie czyni się przygotowania do utworzenia takich brygad w Fabryce Celulozy i Papieru w Kostrzynie. (czm)

Spółdzielnia Krawiecka im. Gerszona Dua w Żarach znana w województwie zielonogórskim z wyrobów wysokiej jakości, rozwija się coraz lepiej i zasięgiem swego działania obejmuje już sąsiednie powiaty. Po zorganizowaniu punktów usługowych w Jasieniu oraz Lubsku, Spółdzielnia otworzyła nową placówkę w Żaganie.

Z wielkim zadowoleniem przyjęli zarowanie upruchomienie przez Centralę Handlową Przemysłu Drzewnego — pierwszego w powiecie sklepu z meblami. Sklep znalazł pomieszczenie przy ul. Ogrodowej i już w pierwszym dniu po otwarciu zgromadził wielu interesantów, którzy z ciekawością oglądali estetycznie wykonane komplety meblowe. (pp)

Swego czasu, z inicjatywy Prezydium PRN w Żarach — ustawiono przed gmachem Prezydium tablicę, na której codziennie wypisywano wyniki wpływów z poszczególnych gmin powiatu na podatek gruntowy. Obecnie zapomniana tablica przedstawia smutny wygląd, grożąc każdego dnia zawaleniem. Nikt zresztą nie wpisuje już wyników współzawodnictwa w spłacie należności na rzecz państwa. A szkoda. (pp)

Gromada Lubiatów, pow. Głogów wykonała 17 dni przed terminem, jako pierwsza w gminie plan obowiązkowych dostaw zboża. Na czele gospodarzy Lubiatowa znalazł się Władysław Krzyślak. Odstał on na punkt skupu 1152 kg zboża ponad plan, a ponad to wywiązał się przedterminowo i z nadwyżką z dostaw ziemniaków. W gminie Sława, obok przodującej gromady Lubiatów są niestety i takie, które znajdują się na szarym końcu pod względem regulowania obowiązkowych dostaw. Do nich należy m. in. gromada Krzepielów, chociaż i tam są przodujący rolnicy. Warto tu wymienić: Stanisława Stypińskiego, Jana Uchmana oraz Stanisława Gierczyka.

W Sulechowie zorganizowano wystawę pt. „Wczoraj, dziś i jutro powiatu sulechowskiego”. Wystawa mieszcząca się w trzech salach MRN, charakteryzuje zdobycze powiatu w okresie powojennym i obrazuje perspektywę jego dalszego rozwoju w planie 6-letnim. Pięknie zorganizowana wystawa cieszy się wielkim powodzeniem.

Gminna Spółdzielnia w Gorzowie osiągnęła w ostatnich dniach października 121 proc. planu rocznego w skupie drobiu i jaj. Jest to najlepszy wynik w powiecie gorzowskim, uzyskany przede wszystkim dzięki współzawodnictwu pomiędzy GS-ami.

W dniu 10 listopada cały świat postępowy obchodzi uroczystości Międzynarodowy Dzień Młodzieży. Na zdjęciu: młodzież NRD pozdrawia serdecznie jednego z przedstawicieli młodzieży murzyńskiej na III Światowym Zlocie Młodych Bojowników o Pokój w Berlinie.

fol. CAF

Na szlaku Leszno — Krotoszyn

Od ciekawego wydarzenia z 1746 roku po dzień dzisiejszy

Niezwykle kiepsko przedstawiały się finanse Kobyliny w XVIII wieku.

Było to następstwem istotnych przyczyn. Dobra kobylińska przeszła wówczas w ręce książąt Sułkowskich.

Do ciężarów, które mieszkańcy Kobyliny — świadczili już dawniej na rzecz dworu doszły wówczas nowe, a Aleksander Józef Sułkowski usiłował ponadto wprowadzić podatki dla dworu od sprzedanych domów i ról oraz akcyzę od szynkowanych trunków. Nie trzeba oczywiście dodawać, że pobierane opłaty szły

w większej części prawem kaptura do prywatnej kieszeni Sułkowskich. Prócz uciążliwej pracy na rzecz dworu (zwolnienie ziemi na groble, praca na folwarku pańskim itp.) z domów, ról, browarów, młynów, kramów, jatek i od rzemieślników opłacali wtedy mieszkańcy Kobyliny ogromny — jak na owe czasy — czynsz, wynoszący 1483 złote, groszy 17.

„Supplikujemy aby prawa nasze były dotrzymane”

Rozżaleni tym mieszczańskiemu oparciemu się na przywilejach nadanych miastu już poprzednio, wnieśli za pośrednictwem magistratu kobylińskiego sprzeciw na ręce Józefa Sułkowskiego. W piśmie tym datowanym 17 maja 1746 roku czytamy m. in.:

„...supplikujemy (prosimy pokornie) o klemencję Pańską... przez to nie tylko integritas miasta, ale też intrata (zysk) Pańska augment (powiększenie) weźmie, gdy różnego narodu ludźmi usłyszą, być nasze miasto bez długu sprawdzać się i budować będą, tandem (na koniec) corocznie czynszu przybędzie i percepta (dochód) w młynku przez częstsze propinacje piwa i gorzałek pokaże się. A przy tym supplikujemy, aby prawa nasze, które nam Jasn. Wielmożny Pan nasz miłościwy konfirmował (potwierdził), były dotrzymane, bo to

tylko wstępną czyni ludziom do przyprowadzenia się”. (Józef Łukaszewicz — „Krótki historyczno-statystyczny opis miast i wsi w pow. krotoszyńskim” — rok wyd. 1869).

Choć list ten jest tylko ubraną w uprzejme słowa skargą na nadmierne ciężary dworskie, tym niemniej łatwo w nim dostrzec przebiegi gniewu, wynikające z uświadomienia sobie przez warstwy wyzyskiwane nierówności praw obywatelskich.

To było bardzo dawno. Ale i dziś trudno mieszkańcom Kobyliny pozbyć się uczucia krzywdy, gdy przypominają sobie obraz miasta sprzed wojny. Skazane na zagładę osiedle nie posiadało kanalizacji. Brudne, cuchnące ulice stawały się rozsądnymi żarzkami, a bezrobocie i niedza towarzyszące życiu robotniczym rodzin zmieniły zamieszkałą przez nich ulicę Zamkową w siedlisko gruźlicy. Miasto nie posiadało dostatecznego oświetlenia straszliwie wieczorami ciemnością zaułków i pustką ulic.

Zmiany nie tylko w życiu miasta

Dzisiaj — po ośmiu latach pracy w nowych warunkach, prowadzonej przy wydatnej pomocy władzy ludowej, ten obraz stał się już tylko przykrym wspomnieniem.

Począwszy od 1948 r. do chwili obecnej założono w

mieście 8 km rur, wskutek czego osiedle w całości prawie skanalizowano. Podniesiono stan zdrowotny rodzin robotniczych, w tym zamieszkałych na ul. Zamkowej. Na ulicach znacznie powiększono ilość punktów świetlnych, a w niedługim czasie 20 nowych lamp rozjaśni peryferie miejskie. Rok temu zlikwidowano starą sieć prądu stałego, wprowadzając nowe urządzenia na prąd zmienny.

A ile korzystnych, estetycznych już zmian w samym wyglądzie miasta! Nowe chodniki na ul. 1 Maja i Nowym Rynku. Wyłączenie miejskimi funduszami przebrukowano ulice: Obrońców Stalingradu, Berdychowską, Kościelną, Kolejową, Łukową. Ani śladu po krętych, niewygodnych uliczkach na peryferiach! Zamieniono je w szerokie ulice, dostosowane do ruchu kołowego i pieszego. W pracach tych znalazła żywe odbicie świadomość społeczna. Przecież to właśnie świat pracy, jako swój czyn na rzecz pokoju, zmienił całkowicie zaśmieconą, wąską ulicę Wąlową, w piękną, skanalizowaną arterię! Ogółem 10 000 m² przebrukowanych ulic — ładny dorobek! A w zanadru są już nowe plany: przebudowa pl. Wolności (Rynku) i ul. Szewskiej!

Ale i to nie jest jeszcze wszystko na co zdobyła się Miejska Rada Narodowa małego miasteczka. Pod hasłem wychowania zdrowego człowieka założono w osiedlu 75 arów zieleni, zasadzono 2 tys. drzewek, wywiercono studnie artezjskie i założono agregat do pompowania wody dla zakładu kapielowego; wiele prac poświęcono gruntownemu odrestaurowaniu łaźni. Istnieje ponadto projekt pobudowania basenu kapielowego.

Powiecie: ładny wynik pracy!

Tak! — ale pracy, którą kierowała troska o człowieka i rzetelny wysiłek społeczny. Nie trzeba było owych poszukiwanych ongiś „perceptów” w młynku przez częstsze propinacje piwa i gorzałek, będących wodą na młyn jasne dziedziczych zysków. Znalazły się bowiem inne dochody z rzetelnie wypracowanych dóbr społecznych.

Tych właśnie trzeba jak najwięcej dla gospodarczego i kulturalnego rozwoju naszych wsi i miasteczek. Mnoży je uczciwa, wydajna praca każdego obywatela.

Józef Tułasiewicz

NIEDZIELA	
Teodora	
Słońce w.: 7.03	
Zach.: 16.09	
Księżyc w.: 22.49	
Zach.: 13.20	
PONIEDZIAŁEK	
Andrzej	
Słońce w.: 7.04	
Zach.: 16.08	
Księżyc w.: 23.59	
Zach.: 13.32	

Nocą w północno-zachodniej części kraju przejściowe przejaśnienia i miejscami przymrozki. Poza tym przeważnie pochmurno z opadami w postaci deszczu lub deszczu ze śniegiem. Temperatura maksymalna od +2 st. do +5 st. C. Wiatry słabe lub umiarkowane, zmienne przeważnie z kierunków północnych

DZIEŃ POZNANIA

☉ Ogólnowojezdowski plan obrotu za październik został przez placówki MHD wykonany w 102 proc. Pierwsze zgłosiły wykonanie planu obrotu dyrekcje pionu przemysłowego MHD w Poznaniu, Kaliszu i Kościanie.

☉ W związku z Miesiącem Funduszu im. F. Chopina zespół pracowników Wydziału Kultury Prezydium WRN w Poznaniu zainicjował „wielkopolski łańcuch składek” na fundusz stypendiów i burs dla muzycznie uzdolnionej młodzieży. Pracownicy Wydziału wzywają inne instytucje i zakłady pracy do pomocy ich śladami.

☉ Na 71 posiadanych w Poznaniu placówek, Spółdzielnia Pracy „Zjednoczeni Fryzjerzy” zdołała w bieżącym roku wyremontować 46. Wszystkie prace wykonano systemem gospodarczym. W najbliższym czasie pracownicy tej spółdzielni otrzymają blaszki z numerami. Na blaszkach tych wybite zostaną ponadto godło spółdzielni.

☉ W dniach od 15 do 18 odbędzie się w Poznaniu szósty z kolei Ogólnopolski Zjazd Młodych — Polonistów poświęcony omówieniu literatury współczesnej. Udział w Zjeździe wezmą wybitniacy się członkowie kół naukowych polonistów z całej Polski oraz najwybitniejsi historycy i krytycy literatury.

☉ Komisja Zakupów i Ocen Dzieł Sztuki Plastycznej powołana przez Ministerstwo Kultury i Sztuki zakupiła 22 obrazy olejne, rysunki i akwarele z jesiennej wystawy prac Związku Polskich Artystów-Plastyków Okręgu Poznańskiego. Zakupione obrazy przekazane zostaną do muzeów narodowych.

☉ W Zakładzie Doskonalenia Rzemiosła w Poznaniu ukończono dwa kursy aktywów spółdzielczego dla Centrali Przemysłu Ludowego i Artystycznego oraz Związku Spółdzielni Przemysłowych i Rzemieślniczych. W tym samym czasie szkolili się tam ponadto bratarki odzieżowi z całej Polski.

☉ W początkach października Poznańskie Zakłady Gastronomiczne uruchomiły własną przychodnię lekarską mieszczącą się przy ul. Ratajczaka 47.

☉ W połowie przyszłego roku zakończone zostaną roboty przy budowie nowego gmachu PDT w Poznaniu. Największą jego atrakcją będzie obszerna kawiarnia na szczybie gmachu.

WYDAWCA: Instytut Prasy „Czytelnik”

REDAGUJE ZESPÓŁ.

REDAKCJA: Poznań ul. Grunwaldzka 19. P. otr. Telefony: centrala (dla wszystkich działów) 82-70 84-75, redakcja naczelna 78-76, sekretariat redakcji 74-36, dział miejski 79-88, dział listów i interwencji 78-57 78-64, redaktor dyżurny (do godz. 22) 84-73, drukarnia (nocy) 84-72. Godziny przyjęć w redakcji: od 10 do 12.

ADMINISTRACJA: Poznań, ul. Grunwaldzka 19, p. 8ter

PRENUMERATA: zamówienie przyjmują wszystkie urzędy pocztowe listonosze oraz kioski gazetowe

OGŁOSZENIA: Biuro Ogłoszeń RSW Prasa Poznań, ul. Świerczewskiego 3, tel. 62-31, konto PKO Poznań V 5220.110. Biuro czynne od 7 do 16.30, w soboty do 14.30. Za dział ogłoszeń redakcja nie odpowiada.

DRUKARNIA: Zakłady Graficzne im. Marcina Kasprzaka Poznań, ul. Wawrzyniaka 39

K-3-38147

CAF — fot. Zygm. Wdowiński

Uczniowie Szkoły Podstawowej TPD nr 13 w Warszawie przygotowują z okazji Miesiąca Pogłębiania Przyjaźni Polsko-Radzieckiej plansze ze zdjęciami obrazującymi historię Wielkiej Rewolucji Październikowej, życie ludzi radzieckich oraz wystawę książki radzieckiej.